

ELDAR ƏLİYEV

SÖNMƏZ GÜNƏŞ

BEŞ CİLDDƏ

III

Az 2010
1508

Eldar Əliyev
(Sərtqaya)

SÖNMƏZ GÜNƏŞ

Poema

Beş cildə

III cild

M.F.Axundov adına
Azərbaycan Milli
Kitabxanası

"Elm və təhsil"
Bakı - 2010

ARXIV

85888

82868

Məsləhətçi: **Nizami Cəfərov**
filologiya elmləri doktoru,
professor, əməkdar elm xadimi

Redatoru: **Rafiq Novruzov**
filologiya elmləri doktoru, professor,
AYB üzvü

Əliyev Eldar Paşa oğlu.
«Sönməz Günəş». (poema). III cild
Bakı, «Elm və təhsil», 2010, – 240 səh.

*P*oemada doğma Vətənə, müqəddəs yurd yerlərinə bağlılıq poetik duyum və səmimiyyətlə, ulu öndər Heydər Əliyevə olan inam və məhəbbət xüsusi poetik təsvir vasitələri ilə tərənnüm edilmişdir.

Müəllifin təsvir və tərənnüm etdiyi sahəyə bələdliyi əsərin qəhrəmanı olan dahi şəxsiyyətin obrazını parlaq şəkildə yarada bilməsindən daha aydın görünür.

Kitab geniş oxucu kütləsi üçün nəzərdə tutulmuşdur.

4702000000
ə N098 – 2010 *qrifli nəşr*

© «Elm və təhsil», 2010
© Eldar Əliyev, 2010

PROLOQ

*Heydər Əliyev şəxsiyyəti uzun illərin
kollektiv araşdırması üçün ilham
mənbəyidir və olacaqdır!*

Yusif Seyidov,
filologiya elmləri doktoru,
professor

Vurğunam gənclik çağımdan,
Tüstü çıxdı ocağımdan,
Qəlbədəki qab-qacağımdan
Bir boşunu tapammadım!
Mən boşaltdım, onlar doldu,
Qəlb od tutdu yanar oldu,
Mən başımı tapammadım!
Qələmimdi mənə həmdəm,
Onla birgə anım, vədəm.
Bir sual var öndə müdam:
Mən yoldaşımı tapammadım?!...
Heç vaxt qırılmadı
qəlbim inamı,
Qələmlə sağaltdım
hər bir yaramı,
Mən loğmanımı
tapammadım?!..
Elə bil ki,
doğuldum tək,

Heç bilmədim
yalan, kələk,
Xalq içində Heydərimtək
Qəhrəmanı tapammadım!!
O dünyada doğulub tək,
Mən tarixi ələk-vələk
eyləsəm də, Heydərimtək
Qəhrəmanı tapammadım!

Oyan qəlbim, nə yatmışan,
Sətir-sətir nə dadmışan.
Söylə yazım, zaman ötür,
Piyadayam, sən atlısan.
Göy kəhəri çap ki, yenə
Köklənim şən nəğməsinə.
Gün dəyişir, zaman ötür,
Qoy boşalsın qaynar sinə!
Yağıştək səp sətirləri,
Bitmək bilməz fəsilləri,
Qocalıram, yaş da ötür,
Qabaqla gəl, sən illəri!
Zər-zibandan düzüm-düzüm,
Gövhərindən çözüm-çözüm
Düz ki, birdən bitər ömür,
Doymaz! Açıq qalar gözüm!

Qəlbimlə doğulan
zəngin düşüncəm,
Özündən aldığım
ağrım, işgəncəm,

Vətən – Xalq sevgisi,
haray səsimdi,
Qəlbimi isidən
öz nəfəsimdi!
Özgülə nəfəsində
isinən döyəm,
Bu günkü tarixəm –
mən gələcəyəm.
Dünya dəyişsə də
öz libasını,
Mənsə öz sözümü
söyləyəcəyəm!

**ZİYALILAR
AÇDIĞI CİĞİRLA GET**

Atam-anam
verdi mənə tərbiyə,
Qələmdən tut,
əlin vurma tətiyə.
Məhəl qoyma
hər nadana, gədəyə,
Ziyalılar
açdığı cığırda get!

Xalq yolunda
bir müsəlləh əsgər ol,
Ədalətə,
həqiqətə sipər ol,
Öz evində
ağa, həm də nökr ol,
Hər addımı
təmkinlə, ağılla get!

Var-dövlətə
əsla olma aludə,
Çaşdırmasın
səni dünya ləli də,
Belə qurub
aqillər təməli də,
Ziyalılar
açdığı cığırda get!

Dost-qardaşı
yaxşı tanı, aldanma,
Dəvət alsan
bir məclisə yubanma,
Dəvətsiz heç
şah yanında bulunma,
Hər addımı
təmkinlə, ağılla get!

Elə qur ki,
həyatını - ömrünü,
Doğruluqla keçsin
ömrün hər günü.
Tanrı özü
veribdi haqq ölümü!
Sən dünyadan
min dastan-nağılla get!

**OXUCUMLA
SÖHBƏT**

Anadan əkiz doğuldum,
kimsə bunu bilmədi.
Doğulanın biri məndim,
o birisi təbimdi.
Gerçəkliyi görə bilmək
doğulandan dəbimdi.
Xalqıma layiq olmaq
ən ümdə mətləbimdi!
Mən saymam heç bunı
həyatın dəbi,
Cahanlar yurdudur
Eldarın qəlbi,
Ölməz tarix qoyub
cəmi yazarlar,
Yaza bildikləri
kimin nəyi var,
Tanrı söyləyibdi,
köçəndə onlar,
Rahat yat, davamın
yazacaq Eldar!
Bu sirli dünyanın
bir sirri də bu,
Sanma Eldar heçdən
şair olubdu.
Bu Tanrı payımdır
veribdi mənə,

Mən də söykənirəm
ürək deyənə.
Şah poemam ki, var,
Şah qəhrəmanı,
Yazıram etməkçün
agah Cahanı!
Bədahətən gələn
bu misraları,
Düşünüb yazmıram,
oxuyuram mən!
O deyil həyatın
kəm-kəsirləri,
Yazıram bildiyim
həqiqətləri.
Mənimki təb deyil,
təblər təbidir!
Ulu Heydər ömrü
ilk səbəbidir.
Mən yazdım, yazmadım,
O, əbədidir!
Yazmaqsa qəlbimin
öz tələbidir!
Söhbəti də məndə,
sözü də məndə,
Ulu Nizaminin
özü də məndə!
Ruhu varlığımda,
qanı qanımda,
Onsuz keçinməyib
bircə anım da.

Sanmışam
o qibləgahı yanımda
Şeiri, qəzəli,
sözü də məndə!
Gələcəyi görən
gözü də məndə!...
Sinəmlə bir olub
söz qalaq-qalaq,
Yazmasam sinəmdə
kitablaşacaq!
Sinəmin oduyla
söz alışacaq,
Olacaq qəlbimdə
köz qalaq-qalaq.
Xalqın xəzinəsi
xalqa çatacaq,
Yazılıb kitablar
çox qalaq-qalaq.
Səməd də, Müşfiq də
yazıb haqqı-haqq,
Onlar yazmadığı
məndən çatacaq!!

**QƏLBİMİN İŞİĞİ
SÖNMÜR Kİ, SÖNMÜR**

İşıqlar hey yanıb,
sönsə də, ancaq
Qəlbimin işığı
sönmür ki, sönmür!
Belə yaranıbdı,
belə qalacaq,
Düşüncəm bu yoldan
dönmür ki, dönmür!
Nə zülmət yenəmməz,
nə çətin həyat,
Ömrün dayağıdır
dözüm də, tab da.
Ömrümə yazılıb
bu mətin həyat,
Anbaan qaynayan
ilham da, təb də!
Düşüncəmə dolmuşları,
Keçmişləri, olmuşları.
Yaddaşımın özündəcə,
Qəlbimin hər küncündəcə,
Bələk-bələk bələdiyim,
Silkələnib ələdiyim.
Hər anımdan hər günümdən,
Həyatımda hər dönümdən
Dola-dola düşüncəmə,
Hakim olmuş ürəyimə.
Sözün durub keşiyində,
Böyük zaman kəsiyində.

Sözü-sözdən secib-secib,
O qaynar bulaqdan içib.
Hey yazsam da, doymamışam,
Günlərimi saymamışam.
Bu mənalı həyat yolum,
Xəşbəxtliyim nicat yolum.
Şirin ömür, şirin həyat,
Dəryalardan dərin həyat.
Gözlərimə nur gətirən,
Qəlbimə bahar gətirən.
Gəncliyimdən həvəs kimi,
Şirin duyğu, nəfəs kimi.
Xəzinəyə yol tapmışam,
Var-dövlətin bəl tapmışam.
Elə bil ki bank yarırım,
Amma, yaman ləng yarırım...
Sırrın verib Tanrı özü,
Neçə gecəni, gündüzü –
Dərs almışam yorulmadan.
Qələm tutub mən doymadan,
Sökə-sökə öz içimdən,
Qəlbimdəki söz incimdən,
Sətirlərə doldururam.
Ömrü təzədən qururam!
Qürurluyam təbimlə mən,
Bu ali mətləbimlə mən,
Kök salıram tarixdə mən.
Bu tükənməz arxivdən mən
Sözü seçib söz içindən,
Muncuq kimi düzə-düzə,
Ömrü vurdum bəlkə yüzə.

SÖZ HAQQINDA

Yenə söz içimdən
kükrədir məni,
Sonsuz zəlzələtək
titrədir məni.
Yenə söz dolubdu
qəlbimə mənim,
Sözlə köklənibdi
qanım, bədənim.
Alın sözü məndən,
yoxsa, söz məni
Elə bil edibdi
didə-göz məni!
Söz məni axtarır,
söz məni bulur,
Beynimi qoparır,
saçımı yolur.
Elə zaman-zaman
yolunuram mən,
Söz-söz sətirlərə
calanıram mən,
Sözlərin oduyla
qalaşıram mən,
Yanıram, bigənə
qalammıram mən!
Söz məni aparır –
qopammıram mən,

Sözləri qəlbimdən
qoparıram mən!
Birin qopardıqca
mini peydadı,
Elə bil kəklikdi,
bülbül-şeydadı.
Qəlbimə hakimdi,
özümə qənim,
Hara dönsəm, girir
gözümə mənim.
Səsləyir təmkinə,
dözümə məni,
Daşıyır özümdən
özümə məni.
Söz məni hey sökür
misqal – mizerlə,
Ürəyimi çəkir
şua – lazerlə.
Qəlbimi əlimlə
çəkdirir mənə,
Qəlbimi əlimlə
sökdürür mənə.
Söz mənə həmdəmdir,
söz mənə dostdur,
Söz mənə Tanrının
etdiyi qəsdidir.
İllərdir söz mənim
həddimi kəsir!
Sözünü deməyə
qəlbim tələsir!

Sözlər sanki azar,
dərd verir mənə,
Hər addımda min cür
qəsd edir mənə.
Söz məni uçurur
qanadlarıyla,
Söz məni qaçırır
ayaqlarıyla.
Söz mənim dilimdə
danışır, gülür,
Söz mənim dərdimi,
qəmimi bölür.
Çatır düşməne də,
çatır dostu da,
Çatır doğmaya da,
çatır yada da.
Söz mənə kədərdir,
söz mənə qəmli,
Söz mənə ən sadıq
dostdu, həmdəmdi.
Söz məni qaçırır,
söz özü qaçır,
Söz məni uçurur,
söz özü uçur,
Doğma övlad kimi
boynumu qucur!
Söz məni dindirir,
yoxsa lal ollam,
Ürəklərdə ağrı,
qalmaqal ollam.

El də tanıyacaq
 məni sözümlə,
Elə tanıyacaq,
 məni sözümlə,
Hər ötən gecəmlə,
 hər gündüzümlə,
Söz-söz yazılacaq,
 söz-söz qalacaq,
Sözü sözdən şübhə
 sözsüz alacaq.
Vətənimdə bitəcəyəm
 qaya kimi, daş kimi,
Tarixində qalacağam
 bir tarix, yaddaş kimi!
Kor edəcək
 düşmənləri tüstümlə,
Bitəcəyəm
 abidəmlə, büstümlə!
Zaman gəlib,
 an yetişsə, ölsəm də!..

**SÖZ KİŞİLİK,
SÖZ NAMUSDU,
QEYRƏTDİ**

Söz kişilik,
 söz namusdu, qeyrətdi,
Dönən üzdü,
 bu da sözdə adəttdi.
Abırlısı,
 abırsızı var sözün,
Hər addımda
 əyri-düzü var sözün,
Xoş gecəsi,
 xoş gündüzü var sözün.
İnsan kimi
 görən gözü var sözün!
Qılıncdan da
 kəsərli söz olsa da,
Özündən də
 kəsərlisi var sözün!
Ləl-gövhərdən
 dəyərli söz olsa da,
Özündən də
 dəyərlisi var sözün!
Həyat dolu
 bitməz dərəsi var sözün,
Şirin, acı
 deyilməsi var sözün!
Nizami də
 söz adlı bir mülk qurub!

8888

Bunun üçün
sözü sözlə yoğurub,
Hər bəndini
xariqətək doğurub!
Yaradıbdı
sözlə dolu səltənət,
Öz əliylə
vurub ona dəmir bənd!
Tapmaq üçün
ondan ağıl, zəka–zənd,
Almalısən,
ancaq sözdə qərar, bənd.
Baş vurammas
ora heç vaxt nabeləd,
Nizami qəsd
bağladı söz mülkünü,
Qovmaq üçün
ordən çaqqal, tülkünü!
O bənd vurdu
söz mülkünə söz ilə,
Getmək çətin
o qoyduğu iz ilə!
İllər keçib
artıq səkkiz yüz ilə,
Kimsə ayaq
atmayıb o mənzilə!
Söz gərəkdir
qıfılbəndin açasan,
Göz lazımdır
sözü sözdən seçəsən.

İmkan tapıb
sözü sözdən seçməsən,
Aman verməz
körpüsündən keçəsən!
Elə sancar
səni əfi ilantək,
Yerindəcə
keçinərsən çalantək!
Sözə yaxın
düşəmməzsən, seçməsən,
Söz bulaqdan
içəmməzsən, seçməsən!
Çox ağırdır
sözlə sınmaq, əyilmək,
Çox ağırdır
sözlər ilə döyülmək!
Şallaq dəyər
ayağa ya kürəyə,
Söz işləyər
düz birbaşa ürəyə!
Söz bitən yer
sarmaşıqsız, alaqsız,
Tək ağacdır bitən
peyvənd, calaqsız!
Bir budaqda
minbir növdə bar verən,
İnsanlara
sevinc, dərd, azar verən,
Söz ağacı –
dünyanın şah dirəyi!

Budaqları
yazarların biləyi,
Söz ağacı
insanların gərəyi,
Özü seçib
bitməyə yer – ürəyi!
Söz ölməzdir! –
Gəzsə də min ürəkdə,
Dolaşsa da
Dünyanı min örpəkdə.
Əbədidir
acısı, həm şirini,
Yaşadacaq
harda tapsan yerini!
Min ürəyə
yol taparsan söz ilə,
Görmək olmaz
söz tapdığın göz ilə.
Söz məqbərə,
səndən sonra bitəcək,
Əfsanədir –
əslərə yetəcək!
Milyon qəlbə
büstün kimi bitəcək,
Heykəlləşib
dünyanı fəth edəcək!
Söz söylə ki,
qaynar olsun bulaqdan,
Söz söylə ki,
keçə bilsin qulaqdan!

Qulaq alsa
yolu düz ürəyədir,
Ürək sözə
bir evdir, kirayədir!
Ürəyimi
verdim sözə kirayə,
Kürəyimdə
döndü o şah dirəyə.
Dar gündə də
öz sözümü deməyə,
Dost-qardaşdan
tez yetişdi köməyə!
Üç hərflə
dünyaları gəzdi söz!
Meydanları,
sarayları gəzdi söz!
Söz-söz özün
əslərə yazdı söz!
Şair qəlbə
hər an bahar-yazdı söz!
Sözlə ucalıbdı
bütün dahilər,
Sözlə yazılıbdı
bütün dahilər!
Sözlə yazılıbdı
tarixi keçmiş,
Tarix sözü, söz də
tarixi seçmiş.
Tarixin özü söz,
təməli sözdür,

Tarixdə ən iti
 iynəli sözdür!
Həyatda ən acı,
 ən şirin də söz,
Şirin olar, olsa
 öz yerində söz!
Sözsüz həyat olmaz,
 ucalıq olmaz,
Sözsüz ahılıq, nə
 qocalıq olmaz.
Sözüylə ucalıb
 Ulu Nizami!
Sözlə heyran qoyub –
 dünya-aləmi!
Dünyada düzlüyün
 özəyi sözdür.
İnsanlığ elminin
 bəzəyi sözdür!
Sözdür ürəklərə
 körpü – yol çəkən,
Sözdür ürəklərdə
 abidə tikən!
Sözdür ürəkləri
 qoparan, sökən,
Sözdür ürəklərdə
 arzular əkən!
Söz seldi, yağışdı,
 borandı, qışdı,
Söz böyük hünərdi,
 bitməz alqışdı...

Sözdür ürəkdolu
 yay-baharımız,
Sözdür ən müqəddəs
 arzularımız.
Tarixi daşıyan
 özü də sözdür,
Əbədi yaşayan
 özü də sözdür.
Söz-söz dildə gəzib
 dahiləşiblər,
Söz-söz öyrəniblər
 aqilləşiblər!
Sözdür insanlığın
 izi, təməli,
Həyatda ən varlı,
 ən səmərəli,
Sonu görünməyən
 qüdrət də sözdür!
Tükənməz xəzinə,
 dövlət də sözdür!
Dünyanın özündən
 zəngin dünyadır,
Sözsüz həyat özü
 boş bir rəyadır.
Söz dilə yeganə
 Açardı, bənddi,
Həyatda qaçılmaz
 ən sərt kəmənddi.
Tarixim də sözdü,
 arxivim də söz,

Bitməz xəzinəmdi
 arxivimdə söz!
İtməz yaddaşım da,
 yadım da sözdü,
Tarixə yazılan
 adım da sözdü!
Tarixin özüdü,
 tarixin gözü,
Babalardan miras –
 atalar sözü!
Sözüylə seçilər
 əyri də, düz də,
Sözlə həkk olunub
 gecə-gündüz də!
Şirini şirindi,
 acısı acı,
Sözdür insanlığın
 ən dürlü tacı!
Tək sözə möhtacam,
 sözə dünyada!
Sözlə görünməyə
 gözə dünyada!
Olmadım vəzifə,
 kursü vurgunu,
Çəkdi diqqətimi
 sözün dolğunlu!
Ən uça kursüdən
 uca da sözdü,
İnsanı çatdıran
 taca da sözdü!

İnsanı şux edən,
 cavanlaşdıran,
İnsanı eyləyən
 qoca da sözdü!
Ulu Nizamidən
 aldım dərsi mən,
Ondan öyrəndim
 bu yolu-izi mən!
Öz əliylə verdi
 açar-bəndini,
Öyrətədi çəkməyi
 sözün dərini,
Öyrətədi bilməyi
 sözün qədrini.
Dedi: «Çox aşma sən
 sədd-qədərini,
Götür açarını
 sənindir Mülküm!
Qəlbimdə nə vardı
 hamısın sökdüm,
Hər bir axşamımı,
 hər səhərimi,
Dürlü söz incimi,
 ləl-gövhərimi,
Düzdüm kitab-kitab
 ləmələrə mən!
İtməz miras kimi
 xalqıma məndən!
Heç nə aparmadım
 özümlə qəti,

Öz yurdunda qoydum
 mən bu qüdrətil!»
Dedi: «Mülk sənindi,
 ye gözlərinlə,
Sən də bir cığır aç
 öz sözlərinlə!
Mənim sözlərimə
 toxunma, dəymə,
Ruhuma səcdə et,
 sözə baş əymə!
Söz oxumaq üçün,
 bilmək üçündü,
Söz özündən sonra
 qalan köçündü.
Elə köç qoy,
 ürəklərə köç etsin,
Göz yaşıntək
 bəbəklərə köç etsin.
Söz söylə ki,
 ildırımından çaxarlı,
Səndən sonra
 haray olsun, hay olsun!
Söz söylə ki,
 nəticəli, çıxarlı,
Öz xalqına
 bir xatirə, pay olsun!
Mən söz atdım
 yazarların ağzına,
Qadağa tək mülkdə

Söylədim ki,
 bağladım söz mülkümü,
İxtiyardım,
 belə verdim hökmümü!
Bu mülk məgər
 adi qəzet köşküümü,
Hər yol ötən
 bir nüsxəsin apara?
Söz söyləmək
 üzgüçülük məşqimi,
Dəryasına
 baş vura, hay qopara?»
Söz meyxana,
 söz böyük çal-çağırdı,
Söz çəkisi
 ağır üçün ağırdı!
Söz şan-şöhrət,
 söz mükafat – ödüllü!
Ağıl-başdan
 yüngül üçün yüngüldü.
Söz nağıldı,
 söz dastandı, ziyadı,
Sözün səmti
 Günəşədi, Ayadı,
Söz özü bir
 möhtəşəm Sərtqayadı!
Sözsüz insan
 özü də boş rüyadı!
Söz ucaldıb
 yazarları özüylə,

Sözə çatmaq
Olar yalnız söz ilə!
Söz yelkənli
bir gəmidir üzəcək,
Onu sevsən
ürəyində gəzəcək,
Sözünü dansan
o da səndən bezəcək,
Ləkə olub
kürəyində gəzəcək!
Söz ən odlu
tapancadı – tətiksiz,
Söz azaddır –
hər an gəzən güdəksiz.
Olacaqdı
ürəyində bir ox-biz,
Çəksən adın
harda gəldi, gərəksiz...
Söz təmənnə,
söz qısqanclıq, kələkdi,
Söz söz üçün
söykənəcək, köməkdi!
Yalan desən
arxanla gəzəcəkdi,
Ürəyini
qalxantək böləcəkdi!
Həyat yolu
özü sözdən keçəndi,
Söz-söz bitib
şüasını saçındı!

Ürəyimdə
sözlər elə gücəndi,
Hər dönümdə
milyon sözü doğdu söz...
Xəzəl olub
ağ vərəqə yağdı söz,
Bir dayaqdı –
kürəyimdə dağdı söz!
Səlis olsa,
qaymaqdı söz, yağdı söz,
Yerin bilsən,
hər vaxt üzünü ağdı söz!
Söz xəzinə,
söz tükənməz sərvətdi,
Yaranandan
bu, sözdə bir adətdi!
İsidərsən –
isti qalar içində,
Küsdürərsən –
küşkü salar içində,
Dəyərlisin
axtaranda, seçəndə,
Seçiləndi
minbir sözün içində!
Yer ver sözə
qəlbinin bir küncündə.
Bitəcəkdi
abidəndə, büstündə.
Hər an gəzsən
dilində mədəni söz,

Nurlu edər
gözündə didəni söz!
Çalış, sözün
qarşısında dayan sən,
Sözdən gec yat,
sözdən öncə oyan sən!
Yaxşı sözə
hər an olsan dayaq sən,
Seçilərsən
söz söyləyən mayak sən.
Söz daşıma,
qoy söz səni daşsın,
Milyon qəlbə
adın kimi yaşasın.
Yaşat sözü
adınla, şöhrətinlə,
Amalınla,
söz dolu qüdrətinlə!
Söz xoş xəbər,
söz tərəqqi sevinədi,
Nə qədər ki,
boğazdadı, o, dinədi...
Elə ki, o,
boğazdan dilə köçdü,
Ya xoşbəxtlik,
ya ölüm, ya da köçdü!
Bişirməmiş
sözü çəksən sərnice,

Dönər başa
xəpdən* dəyən çəkicə!
Söz alovu
qaynar vulkan kimidir,
Sözün kəci
çovğun, tufan kimidir.
Şirin sözdür
ürəklərin həkimi,
Hikmətlisi
ürəklərin hakimi!
Söz kişilik rəmzi,
söz dəyanətdir,
Sözə tilov atmaq
bir xəyanətdir.
Söz söylə ki,
qoy açılsın ürəklər,
Söz söylə ki,
qoy açılsın çiçəklər.
Elə de ki,
açılsın söz – ləçəklər,
Söz mülkündən
yığışsın bür-böcəklər.
Sözlər özü
köç etməsə qəlbinə,
Təmkinli ol,
batma sözün qəminə.
Qur qəlbində
sözə aran, yaylaqlar,
Dəryaça qur

* Xəpdən - gözənlənmədən

üzməyə söz – qayıqlar,
 Nəğmə dolu
 fişəngini at göyə,
 Sözlər özü
 alar səni dövrəyə.
 Qələm hesab
 etsən əldə çomağı,
 Vurar səni
 söz küləyi, sazağı.
 Söz üçün dağ,
 aranı var qəlbimin,
 Sözlə dolan
 bir anı var qəlbimin!
 Söz yetişən
 zamanı var qəlbimin.
 Sözlə dolu
 ümmanı var qəlbimin!
 Yetişməyə,
 sətirlərə düzmərəm,
 Kal söz kimi
 sətir-sətir gəzmərəm.
 Söz yetişib
 sallaşanda dilimdən,
 İstəsəm də,
 qələm düşməz əlimdən.
 Söz barımı
 axıracan dərməsəm,

Rahatlaşmaz
 nə ürəyim, nə qələm.
 Mən bu yurdda
 belə çəkdim rəsmimi,
 Söz bağında
 qurdum həyat qəsrimi.
 Dünya qurdum,
 söz dünyası – içimdə,
 Çox qazandı
 həyatım bu seçimdə.
 Ha boşaltsam,
 söz qaynayır içimdə,
 İstəmirəm
 daha yeyim-içim də.
 İştaham var –
 söz nübarı yeməyə,
 İştaham var –
 ulduzları yeməyə.
 Yelkəninə
 qalxmaq üçün mən göyə,
 Çağırmişəm
 ilhamımı köməyə.
 Bacarmaram
 mən sözə baş əyməyə,
 İştaham var –
 göylərə baş çəkməyə,
 Ulduzların
 yanında daş tökməyə,
 Bir yeni mülk –
 saray, yaddaş, tikməyə.
 Kürəyimdə
 bir İlahi əl durur,

Sinəmboyu
sözlər özü bərq vurur.
Ürəyim də bu gün
ötkəm, bərk vurur,
Qələm hər sətirdə
bir çələng qurur.
Yazarların ruhu
sanki məndədi,
Ruhum özü
elə bil Danəndədi!!..

MÜBARƏKDİR 10 YAŞIN

*Yeni Azərbaycan Partiyasının
yaranmasının 10 illiyi münasibətiylə*

Yeni Azərbaycanın
Yeni Azərbaycanı,
Onun döyünən nəbzi,
eşqi, ürəyi, canı.
Onillik uğurunla
heyran qoydun cahanı!
Sevir səni soydaşın,
Mübarəkdir on yaşın!

Qüdrətli öndərin var,
Böyük Qafqaz vüqarlı,
İlhamlı gənclərin var,
yenilməz, mərd, ilqarlı!
Hələ çox zəfərin var,
hər addımı nübarlı!
Sevir səni soydaşın,
Mübarəkdir on yaşın!

Xarüqələr yaratdın
onillik həyatınla,
Ömrünün hər bir anı
ölçülməli altunla,
Bu həyat səhnəsində
hər açılan qatınla!
Sevir səni soydaşın,
Mübarəkdir on yaşın!

Ömrünün hər bir ili
bir qərinə dəyərli,

Çox əzablar yaşadın,
yenilməz, mərd, hünərli,
Böyük uğurlarınla
qabaqladın illəri,
Sevir səni soydaşın,
Mübarəkdir on yaşın!

Ehtiyacdan doğuldun,
qranitdən yoğruldu,
Xalqın çətin anında
sarsılmaz dayaq oldun.
Xoşbəxtlik simvolutək
ucalan bayraq oldun.
Sevir səni soydaşın,
Mübarəkdir on yaşın!

Bir monolit yumruqsan,
Yenilməzsən – sən haqsan!
Ölməz ömür yolunda
zəfərli qalacaqsan!
Sən bir aydın səmasan,
heç vaxt enməz bayraqsan!
Sevir səni soydaşın,
Mübarəkdir on yaşın!

Ulu Heydər nurlusan,
hər zaman uğurlusan,
İlham kimi arxan var,
xoşbəxtlik cığırlısan,
Qədim Azərbaycanın
Yeni, Böyük oğlusan,
Sevir səni soydaşın,
Mübarəkdir on yaşın!

SÖZ MÖCÜZƏ, SÖZ YÜYƏNSİZ BİR ATDI

Söz müqəddəs sevgi,
arzu, qanaddı,
Söz möcüzə,
söz yüyənsiz bir atdı!
Kim ki, sözə
vura bilsə yüyəni,
Odur sözün
söyləyəni, deyəni!
Söz xoşlamaz
qulluqçunu, dayəni!
Söz sevər tək
onu sözlə öyəni!
Anlamazlar
hər sözdəki qayəni,
Sevə bilməz
bədahətən deyəni.
“Ura” - deyin ey
şairlər yazarlar!
Açılıbdı söz
satışlı bazarlar...
Yazarlarla söz
olubdu çal-keçir,
Mən söyləyim
dəftərinə al, köçür!
Söz ustadı olanlar
bir yol seçər,

Bisavad hər cığırdan
min yol keçər...
Belə keçib, ömrün,
günün yolları,
Gözlər özü səsləyib
sözlü üləmaları!
Qoy yığışsın
söz axtaran yazarlar,
Ürəyimdə
söz mənşəli azar var...
Gəlin, gəlin,
əldə qazan-qab, gəlin!
Ürək etmir
bu sözlərə tab, gəlin!
Daşayın, qoy
olsun hamısı sizinki,
Əzəl gündən
belə gəlib mənimki!..
Dayanmayın,
tez götürün, daşayın!
Təkcə onu
qəlbinizdə oxşayın!
Bu dünyada
var-dövlət də görmüşəm,
Nəyim vardı –
dost-yoldaşa vermişəm!
Mənə qalan
bir xəzinə söz olub,
Taleyimə
düşən qismət, iz olub!

İlahinin
verdiyi bu xəzinə,
Salıb məni
Nizaminin izinə!
Bir ulu yoldur –
Tutuban gedirəm,
Sözlər ilə
daban-daban gedirəm!
Söz aparır,
siz də düşün izimə,
Söyləyirəm
nə görünsə gözümə!
Tanrı verib
mülkün açar-bəndini,
Öyrədibdi
söz deməyin fəndini!
Ha getsəm də,
heç yarıya çatmadım,
Nə çiçəyə,
nə arıya çatmadım,

**SÖZ İNCİDİ, SÖZ DÜRDÜ –
QIYAMƏTDİ, QƏDİRDİ**

Söz deyilmi
söz axtaran sözsüzlər,
Söz deyilmi
dağlar, dərələr, düzlər?!
Söz deyilmi
uca dağlar çiçəyi,
Söz deyilmi
qarışqası, böcəyi,
Söz deyilmi
yurdun lalə, çiçəyi,
Söz deyilmi
dağların gül ləçəyi?
Gözəl qızlar
yurdun gözəl-göyçəyi,
Anaların
Namus, qeyrət ləçəyi.
Dağda bitən
lalələrin özü söz,
Yurdun hər bir
dərəsi söz, düzü söz!
Buludların
yağış tökən gözü söz,
Mən demirəm,
axıb gəlir özü söz!
Söz deyilmi
gəzən ceyran belində,

Qərar tutan
Səməd Vurğun dilində.
İgidlərin
belindəki kəmə-r-söz,
Şux yerişli,
incə belli qəmər söz,
Söz deyilmi
Əlağanın qəzəli,
Hər misrası
dadlı, duzlu, məzəli?!
Söz deyilmi
yurdun Ayı, Günəşi,
Söz deyilmi –
yazarların nəşəsi?
Nizaminin qəlbindən
qaymaqtək süzülən söz,
Həyat fəsillərinə
muncuqtək düzülən söz.
Söz deyilmi lal kimi
kitablarda gəzən söz,
Dili şirin bal kimi
ürəklərdə gəzən söz?
Söz gözümün nurudu,
nə vaxt desəm, yeridi,
Ürəyimdə gəzdirdim
qələmimdə əridi!
Söz deyənələr ölsə də,
söz ölməzdi, diridi!
İnsanların tarixin,
daşyanın biridi!..

Sözlə qurdum
 ilişgilər, ilgilər,
Söz-söz aldım
 tükənməyən bilgilər...
Söz-söz məni
 qazamata atdı söz!
Yenə özü
 imdadıma çatdı söz!
Həyatboyu
 çoxların aldatdı söz,
İldırımtək
 mənzilinə çatdı söz!
İnsanların
 biləyindən tutan söz,
Hərdən olur
 aralığı qatan söz...
İnsanlarla
 qucaqlaşan, yatan söz,
Ürəklərdən
 dərdi-qəmi atan söz!
Söz deyilmi
 diyar-diyar gəzdiyim,
Söz deyilmi
 ürəyimdən üzdüyüm?!
Söz deyilmi
 misra-misra düzdüyüm?!
İstəyirəm
 sözü elə üzləyim,
Elə qalsın
 ürəyimdə, bəs, ləyim.

Xalqımı öz
 sözlərimlə səsleyim!
Söz deyilmi
 uçan qartal qanadlı,
Söz deyilmi
 öz-özündən savadlı?...
Söz deyilmi
 mübaligə – iradlı?!
Atlıların
 qalibidir, söz atlı!
Söz əmanət,
 söz etibar, sədaqət,
Kimsədə yox,
 sözdə olan cəsarət!
Göstərib
 mənə hədsiz səxavət,
Sözlə aldım
 bu məclisə mən dəvət!...

QANADIM SÖZ, QOLUM SÖZ

Söz deyilmi
ata-baba yolumuz,
Tarixlərdə
hər Dahimiz – Ulumuz?!
Söz deyilmi
Dövlətimiz, pulumuz,
Söz deyilmi
övladımız – oğlumuz?!
Söz deyilmi
Odlar Yurdu – Yurdumuz,
Söz deyilmi
əsgərimiz, ordumuz?!
Yurdumdakı
daş, od, su, torpaq da söz!
Dost yolunda
ədalət də, haqq da söz!
Söz deyilmi
yurdumun ab-havası?!
Söz deyilmi
anaların duası?!
Söz deyilmi
Ulu Heydər söyləyir,
Ürəyində
xalqa sevinc bəsləyir?!
Xalqı haqqa,
Yurdu sülhə səsəyir,
Yurdu abad,
azad görmək istəyir!!
Söz deyilmi,

Laçın, Şuşa, Qarabağ,
Sinələrə söz-söz
çəkən çarpaz dağ?!
Söz deyilmi,
dağlarının meşəsi,
Murovdağın
cicəyi, bənövşəsi?!
Gəlin dostlar,
söz eşidin, söz deyin,
Olanlardan
hər nə varsa, düz deyin!
Yol gedirəm, yolum söz,
qanadım söz, qolum söz,
Sözsüz, sözlə ucaldım,
sənə qurban olum söz!
Sən oğlumsan, qızımsan,
istəyimsən, arzumsan,
Bir xəzinə qızılсан –
Qəlbimdən yol almısan!
Sönməz Günəş nəfəsli –
«Sönməz Günəş» həvəsli!!
Ürəyimdə döyünən,
ordən qopan üyünən...
Sətir-sətir yayılan,
Dil-dil gəzən – deyilən,
Ömrümün mənası söz –
Anamın anası söz!!
Odlar yurdum – canım söz,
Damarımda qanım söz!

Azərbaycan! –
Sözlərin ən şirini!
Qəlbimin özəyində
seçdim sənin yerini!!
Qəlbimin sel – yağışı,
Xalqın, elin alqışı!
Həm baharı, həm qışı,
Tarixin ən çağdaşı.
Tariximdə qalan söz,
Özü tarix olan söz!
Xoşbəxtliyin carçısı,
Şirin ömrün acısı...
Qazamat söz – divan söz,
Hər vaxt sağlam, cavan söz!
Qocalsa da ölməz söz,
Tarix – gedərgəlməz söz!
Qəlbimdə dincəlməz söz,
Azalmaz, tükənməz söz!
Ucalığım, varlığım,
Sönməz bəxtiyarlığım,
Vəzifəm
ixtiyarlığım!...
Söz-söz bitdi, oldu söz,
Qəlb evimə doldu söz,
Fizuliylə getmədi,
Nizamiylə bitmədi,
Mənə miras qaldı söz!
Qəlbimlə bir oldu söz!
Vücudum söz, canım söz,
Ətrafım söz, yanımda söz!

Təmiz, saf vicdanım söz,
Ümidim, gümanım söz!
Ürəyimin özündən,
Bulağının gözündən.
Süzüldükə süzülən,
Misralara düzülən.
Sonsuz əməl, sonsuz iş,
İlahidən bibəxşiş!
Söz, tükənməz səltənət,
Söz xoşlamaz xəyanət!
Söz, ev, məkan, tikan, kol,
Qaynar bulaq – dərin göl!
Söz dəryalardan dərin,
Ümmanıdır sözlərin!!
Söz deyilmi dan ulduzu?
Qız Qalası, Xan qızı?!
Sözdü əsr, qərinə,
Əgər getsən dərinə!

BİR ERALIQ SÖZÜM VAR

Bir Eralıq sözüm var,
Ancaq onda gözüm var!
Aç qəlbini doldurum,
Qaya yarğan, sıldırım,
Bostanından yolduğum,
Təbriz, Qarsın, Çıldırın,
Harasından deyirsən,
Söz dərmişəm salxımla.
Sən hansı növ tənəyin
qorəsindən deyirsən,
Soz dərmişəm ağımla.
Tükənən döy, itən döy,
Ha toplasan, yığsan da.
Dükandan döy, yaddan döy,
Yetişib söz bağçamda.
Sən gəl, götür, al götür,
Etmə qalmaqal, götür!
Elə boldur məhsulum,
Dünyalara çatandı.
Götürün sərməst olun,
Azadlıqca artandı.
Götür oyrən, öyün də,
Söz – azadlıq rəmzidir!
Həm hecalı, əruzlu
Həm sərbəst vəznlidir.
Məzəli, dadlı–duzlu,
Nəsrlidir, nəzmlidir.
Söz qəhrəman əzmlidir!
Çox dadlıdır əzmlı söz,
Heca, əruz vəznli söz!

QƏHRƏMANLIQ SALNAMƏNİ ÖZÜN YAZ

Söz deyilmi
yaxadakı düymələr,
Söz deyilmi
qoşa narlar, meyvələr?!
Ağ gərdəndə
açıldıqca düymələr,
Söz deyilmi
qoşa narda gilələr?!
Onu gərək
gilə-gilə üzəsən,
Söz-söz məxmər
sətirlərə düzəsən.
Dodağınla
gilələrdə gəzməsən,
Söz-soz dərib,
sətirlərə düzməsən.
Nəhayətsiz olar dünya,
yanar söz,
Qayğısına qalmasan,
çətin səni qanar söz!
Hey kükrəyir buxarında
qaynadıqca qazan söz,
Qoca türkün tarixini
əslərə yazan söz!
Çalış–vuruş, haqq yolunda
dürlü–dürlü qazan, yaz,

Dədə Qorqud övladısın
Sən, ey dəli ozan, yaz!
Yaz, tanısin
səni dünya – el-ələm,
Yurdunboyu
söz yetişdir bir ələm.
Baba sözdü,
oğul sözdü, nəvə söz,
Yaz hamısın
tarixinə sən söz-söz.
Qəhrəmanlıq
salnaməni özün yaz,
Seç sözləri,
ara–axtar gözün yaz!
Miras saxla,
hər nə görsən, düzün yaz,
Seç, misrala,
muncuq kimi düzüm yaz!
Qoy axtarsın
söz axtaran sözünü,
Söz sənindi,
özün söylə, özün yaz!
Qoy arxanda
hamısının gözünü,
Ümid etmə özgəsinə,
qələm götür, özün yaz!
Söz axtaran
ha axtarsa, tapammaz,
Söyləməsən,
kimsə onu qapammaz!

Söz ən uzaq
görən gözdür, qapanmaz,
O səndədi,
hər nə gördün, özün yaz!
Tanrı verib
uzaq görən göz sənə,
Yetiribdi
ürək dəren söz sənə,
Nə durmusan,
toplasana, dərşənə?!
Vurğun olma
alqışa, nə əhsənə,
Alqışını
çatdıracaq el sənə!
Özün sözə
əhsən söylə, özün yaz!
Söz yetirib
Göyəzən də, Murov da,
Söz gətirib
şaxta, ayaz, qırov da,
Söz axtarır
özü sözə girov da,
Sən qəlbində
olanlardan düzüm yaz!
Ha söyləsəm,
yorulmaram, sözüm var,
Yetişibdi
qəlbə düzüm-düzüm bar,
Aşiqiyəm,
məndə sözə dözüm var!

Mən söyləyim,
 qələm, görən gözüm, yaz!
 Söz axtarır
 çöldə barsız arılar,
 Söz tapmaqçün
 ləçəkləri soranlar,
 Süd verməyən
 əmcəkləri soranlar,
 Bir söz üçün
 özün min yol cıranlar,
 Qəlbimdədir
 sözlə dolu xarallar!
 Bir-bir açım
 sən də götür qələm, yaz!
 Doğulandan
 doğulmuşam sözlü mən,
 Göz açmışam
 uzaqgörən gözlü mən,
 Böyümüşəm
 şirin, söhbət –sözlü mən,
 Söyləyirəm
 indi dadlı–duzlu mən!
 Sən də söz-söz
 topla, götür qələm, yaz!
 Od doğuldum,
 od yurdunun oğluyam!
 Sözlə dolu
 bir sinəsi dağlıyam.
 Vərdişim yox,
 söz önündə ağlayam,

Öz yurduma –
 Vətənimə bağlıyam!
 İstəmirəm
 ürəyimdə saxlayam,
 Yaz ki, bilsin
 bütün dünya-aləm, yaz!
 Mən söyləyim,
 sən də götür qələm, yaz!
 Gələcəyin
 xoş sabahı sinəmdə,
 Dür sözlərin
 qərargahı sinəmdə,
 Söyləməklə
 bitməz ahı sinəmdə,
 Binə qurub
 söz Allahı sinəmdə!
 Söz elminin
 ümidgahı sinəm də,
 Rahat olur
 söz dinəndə sinəmdə!
 Bu qonu*ya
 özüm məəttələm, yaz!
 Mən söyləyim,
 sən də götür qələm, yaz!

* Qonu-mövzu

**SÖZLƏ QALIB
TARİXLƏRDƏ İZİMİZ**

Söz deyilmi
bu dünyanın düzümü,
Söz var ikən
mən deyirəm sözümü.
Sözlə qalib
tarixlərdə izimiz,
Sözlə keçib
məktəbimiz, dərsimiz,
Söz deyilmi
xalçaçımız, dərzimiz?!
Söz deyilmi
tariximiz, irsimiz?!
Söz söylə ki,
Söyləsinlər: “ Var olsun!”
Elə demə,
söyləsinlər: “ Ar olsun!”
Elə de ki,
düşmən bağı yarılısın,
Elə demə,
sözün sözlə qırılsın.
Söz deyilmi
vilayət söz, ştat söz?!
Söz deyilmi
mübtədə söz, ədat söz,
Söz deyilmi
Xudayar söz, Xudat söz?!
Söz deyilmi
dilimizdən sallanan,
Söz deyilmi
əslərə yollanan?!

Yazar gördüm,
Səmədə söz atanda,
Hər yazana
minbir irad tutanda,
Söz söyləyir
indi oranqutan da,
Ancaq yenə
itməzdir söz cahanda!
Tarixlərin
şah gözü söz özüdür,
Onun da ən mərdi –
kişi sözüdür!
Həyatdakı
hər varlığın adı söz,
Tarixlərin
yaddaşı söz, yadı söz!
Cır gəlbın də
cırılığını yazdı, söz,
Ona görə,
cır gəblərdə azdı söz!
Öz yolunda
hər bir zaman düzdü söz,
Üc hərflə
hər bir qəlbə gəzdi söz,
Üc hərflə
dünya dərslik yazdı söz,
Yaşadacaq
hər zaman ilahi söz,
Tarixlərlə
bu günü sabahı söz!

**İNSAN DA İLAHİLƏŞİR,
ANCAQ DAHİ OLANDA**

Tanrı yetirdi məni
 Ki, vur sözə yüyəni!
Qoy söyləyə bilməsin
 Kimsə sən söyləyəni!
İlahinin önündə
 Tapammadım, deyəm söz,
Odur ki, sözü ondan
 qəbul etdim mən sözsüz...
İlahidən böyük söz
 olmasa da cahanda,
İnsan da ilahiləşir,
 ancaq dahi olanda!
Xəşbəxtəm ilk əsəri
 həsər etdim İlahiyə!
İlahidən söz aldım –
 vəsf etdim İlahiyə!
Varımkən savad, yazdım
 Şah əsər – "Sönməz Günəş"
Tarixə bir ad yazdım –
 Qəhrəman – Sönməz Günəş!
Dönməz oldum yolumda,
 Getsə əldən pulum da,
O oldu şah arzum da,
 Onla bağlı uğurum da!
Atdı mənə bir cəsus,
 tutuldu, oldum məhbus!

Mən atıldım türməyə,
 o qurşandı sürməyə,
Qaş-gözünü qaraltdı,
 sinəsini qabartdı...
Gizləndi bucaqlarda,
 əyləndi qucaqlarda...
Bir quçaqdan min quçağa
 Köc edən o qurbağa,
Getdi ilan boğmağa!...

**SÖZ DƏRYADIR
OLMAZ ONU BAĞLAMAQ**

Söz dəryadı,
söz tükənməz ümmandı,
Söz hər dərdə
bir əlacdı, dərmandı!
Fizuli də
sözlə yazdı sözünü,
Nizami də
sözlə dedi sözünü,
Sözlə yazdı
tarixlərə özünü!
Söz bəzəyib
bütün dünya-ələmi,
Söz deyilmi
yazarların qələmi?!
Söz dəryadır –
olmaz onu bağlamaq,
Eşidəndə
tutdu məni ağlamaq,
Mən ağladım
söz-söz, qələm yazdı söz,
Ağladıqca
ağ vərəqə yağdı söz!
Söz olmasa,
dil-dil ötməz körpələr,
Söz olmasa,
olmaz sirkələr, səhnələr,
Söz deyilmi
çörək dolu təknələr,

Söz deyilmi
xalı-xalça – tikmələr?!
Söz deyilmi
çəkməçilər – çəkmələr?!
Söz deyilmi
nənələrin cəhrəsi,
Nağıl dolu,
dastan dolu töhvəsi,
Söz deyilmi
gözəllərin sürməsi,
Saçlarını
dal gərdəndə hörməsi,
Gözəllərin
ağ marmərtək sinəsi?!
Söz deyilmi
məxmər yaxa düyməsi,
Ağ gərdəndə
qoşa narın giləsi?!
Alın söz əlindən,
aparın məni,
Sözdən öz sözümlə
qoparın məni!...
Qalanlar söz dolu
ümmanda sözsüz,
Söz dolu bu yurdda,
məkanda sözsüz,
Oxuyub bilsinlər
sözün yerini,
Nizami mülkünün
ləl-gövhərini,

Açım sandıq-sandıq,
söyləyimmi mən,
Yoxsa, sakit qalım,
dinməyimmi mən?!
Axı, dinc buraxmır
Nizami ruhu,
Göylərlə bir olub
naləsi, ahı,
Axı, dinclik vermir
qəlbimə bir an,
Söyləyən odur,
mən qələmə alan!
Deyir: «Mirasımdı
xalqıma mülküm,
Qəlbimdə nəyim var,
hamısın sökdüm,
Yığdım kitab-kitab
ləmələrə mən,
Bir xatirə kimi
xalqıma məndən!
Nə qədər ki, sağdım,
özümdüm şahı,
Sinəmdə qurmuşdu
söz qərargahı,
Tanrı yazan bir
yazıydı alınıma,
Mən də yazdım
miras kimi Xalqıma!»
Əsrlərlə qalxıb
neçə yamac söz,

Dilimizdə qaşiq olub
hind dilində “çamac”* söz,
Söz deyilmi, müqavilə,
problemlər çözüümü?!
Mülk yaradıb Nizaminin
sözlə dolu düzümü!
Söz yuxudu,
həm də yuxu yozumu,
Söz deyilmi,
vəsf edən hər arzumu?!

*.“Çamac”- Hind sözüdür, qaşiq deməkdir

**ƏSRLƏRİN DAĞI
MƏNİ ÇAĞIRIR**

Söz-söz yetiş,
sətirlərə calan – söz!
Söz-söz toplan,
ürəyimə qalan – söz!
Sən olasan
məndən sonra qalan – söz!
Nizamini
sən çatdırdın əsrimə,
Xalqlar etdi
öz dilinə tərcümə,
Köməkçi ol
yazarlara mərcimə,
Olun ki, sən
hər bir dilə tərcümə,
Qiyət gətir
kitab-kitab dərcimə,
Qoy tanısın
dünya məni – söz deyən,
Söyləsinlər:
«Rəhmət sənə, dərs deyən!»
Var tarixdə
müəlimim – Ustadım,
Ha öyrənsəm,
yorulmadım, doymadım!
Sevincimi
kitablara payladım!

Tükənməzdir
hələ sözüm, söhbətim,
Gətirəcək
xalqa şərəf, şöhrətim!
İnadımla
mən zamanı yoraram,
Qanadımla
hər uçanı yoraram,
Qüdrətimi
səmalarda araram!
Tanrı verib
yazmağı bir pay kimi,
Ulu xalqın
yolunda haray kimi
Söz aramır,
söz axtarmır ürəyim,
Sözlə dolub
vuran nəbzim, biləyim,
Azadlığım,
xəşbətliyim – gərəyim,
Milyon qəlbə
vuran sağlam ürəyim! –
Ulu Heydər –
Ululardan Uludur!
Hər söhbəti
şirin sözlə doludur!
Hər sözünün
var çəkisi, hikməti,
Dayağındır
Azərbaycan hökuməti!

Məsləkinə
 söykənmişəm, gedirəm,
 Amalına
 köklənmişəm, gedirəm!
 Üzməz məni
 sonsuz zəhmət, yorğunluq,
 Dayağımdır
 şəxsindəki dolğunluq!
 Zamanında
 min bir əzab çəksəm də,
 Ürəyimdə
 əzaba yurd tiksəm də,
 Ulu yoldan
 çəkinməyəm bir an da,
 Yora bilməz
 bundan ağır zaman da!...
 Şirin sözlər
 keşiyində durmuşam,
 Ürəyimdə
 sözə meydan qurmuşam,
 Zaman-zaman
 yıxılmışam, durmuşam,
 Bir amala,
 bir yola bənd olmuşam!
 Bu yol məni
 aparacaq işığa,
 Düz yoldayam –
 daha düşməm daşlığa.
 Daş-kəsəkdən
 təmizlənmək üçün mən,
 Bir yol açdım
 gələcəyə içimdən,

Şeir-sənət yolu
 haqqın yoludur!
 Sözlər özü
 qəlbimləbir – doludur,
 Bisutunu
 yara billəm qələmlə,
 Qələbəmin
 səs-sorağı aləmlə!
 Böyük folklor
 qaynağı tək – elimlə,
 Qazandığım –
 savadımla, elmimlə,
 Söz məndəkən,
 nə işim var sələmlə?!
 Söz mənimdir,
 mənəm onu söyləyən,
 Bu dünyanı
 sözlə heyran eyləyən!
 Vur qardaşım,
 külüngünü Vətəndə,
 Qoy yetişsin
 ömrün sonu Vətəndə!
 Vətən sənə
 müqəddəsdir anantək!
 Sev vətəni,
 Sən də doğma Anantək!
 Torpağım söz,
 daşım söz, göz yaşım söz,
 Ötən yaşım,
 qar gətirən – başım söz!
 Söz icimdə
 özü çəkir şaqqanaq,

Öz yerini
tapsın deyə haq-nahaq!
Söz püskürür
icimin od-alovu,
Söz püskürür
yurdun ayaz-qırovu!
Kürəyimdə
Qafqaz boyda dağım var!
Ürəyimdə
söz adlı yarağım var,
Açılmalı
hələ çox varağım var!
Yurdumdakı
biçənəklər, örüşlər,
Tarix dolu
sonsuz eniş-yoxuşlar,
Hamsı mənə
söz söyləyir, söz deyir,
Hamsı mənə:
“Söz sənindir, düz” - deyir!
Şəhidlərin
ruhu məni çağırır,
Anaların
ahı məni çağırır,
Qatil düşmən,
yağı məni çağırır,
Əsrlərin
dağı məni çağırır!...

**TARİX QOYDU
NƏSİLLƏRƏ – YAZILI**

İllər qoydu,
əslərə – yazılı!
Tarix qoydu
nəsillərə – yazılı!
Söz-sözə həsrətlə
sarılıb necə,
Qəlbimin özünü
eyləyib incə...
Qəlbim özü olub,
söz həsrətlisi,
Seçildikcə sözün
tərəvətlisi,
Sevinçim kükrəyir
söz-söz içimdə,
Qəlbimi kökləyir
söz-söz içimdə!
Söz mənim icimdə,
mən – söz içində!!
Vətən torpağının
hər bir küncündə,
Bir nəğmə çələngi,
söz qoymaq üçün,
Sönməyən, əbədi
iz qoymaq üçün,
İçimdən-İçimə
yağar qalmışam.
Söz-söz sətirlərə
doğar qalmışam!

Torpağa vurğunam,
 daşa vurğunam,
 Yurdu sevən hər
 yurddaşa vurğunam!
 Özüm seçdim
 bu yolu mən, nəhayət,
 Yazıb edim
 ulu xalqa əmanət,
 Nə qədər var
 qəlbədə dözümlü, dəyanət,
 Göstərməkçün
 öz xalqıma sədaqət,
 Xoşbəxtliyin özünü –
 uzaqgörən gözünü
 Qorumaqçün
 fəda etmək özünü,
 Şərəfli ömür yolu
 ucalığın özüdür!
 Çünki bu fədakarlıq
 ulu xalqım üçündür.
 Ulu Heydər ömrünü
 həsr edib sə xalqına,
 Borc bildim ki, sah əsər
 həsr eyləyim adına!
 Təmənnasız da döyəm,
 gərəkdir açıq deyəm,
 Təmənnam bir –
 seçmək sözün yaxşısını,
 Qazanmaqçün
 xalqın-elin alqışın!

ÜMİD ÇIRAĞI

Ümid tək doğulan
 İlhama baxdım,
 Qeyri-ixtiyari
 ayağa qalxdım.
 Qeyrət qığılcımlı
 gözünə baxdım,
 Sevincdən göylərin
 üzünə qalxdım.
 Sönməz Günəşimin
 ümid çırağı,
 Yandırdı qəlbimdə
 ümid çırağı.
 Açıldı qəlbimin
 ümid varağı,
 Atıldı varağa
 sözün darağı...
 Canlandı önümdə
 çırağ qardaşım,
 Gələcəyi bir
 təmtəraq qardaşım!
 Zirvədən zirvəyə
 aparən ümid,
 Dağları yerindən
 qoparan ümid.
 Həyat məktəbində
 əlaçı şagird,
 Heydər məktəbində
 əlaçı məzun!
 Vüqarına baxıb
 oluram məmnun.

Xalqım nə xoşbəxtdir,
necə firəvan,
Heydər Günəşiyə
tapdığı rəvan,
İlham qüruruyla
edəcək davam!
Düşmənlərə qalib
olacaq davam,
Böyük sərkərdətək
yetişib İlham!
Vardır baxışında
hünər, cəsarət,
Heydər Günəşitək
yenilməz qeyrət!
Ötkəm yerləşində
olan rəşadət,
Yaradacaq bütün
Cahanda heyrət!
Onun qeyrətini
görəcəkdiki xalq,
O da öz xalqına
arxa olacaq!
Heydər arxasına
arxa olacaq,
Heydər balasına
arxa olacaq!
Keçib addım-addım
Heydər yolunu,
Dolayıb qoluna
hər an qolunu,
Həm arxa olubdu,
həm də silahdaş!

Ən yaxın həmfikir,
ən yaxın sirdaş,
Yenilməz davamçı,
həm sadıq qardaş!
Doğmalığ nuruna
bürünmüş üzü,
Edəcəkdiki hər vaxt
şən günümüzü!
Tanrının xalqıma
verdiyi qardaş,
Müqəddəs ocaqdan
dərziyi qardaş!
Heydər Günəşindən
doğulan qaynaq,
Şöhrəti cahana
yayılan qaynaq!
Olsa da ümiddən
doğulan çıraq,
O da böyüyəcək
Günəş olacaq!!
Heydər Günəşinin
Heydər çırağı!
İlham Günəşinin
qorxmaz-qoçağı!
Nura bəzəyəcək
Sönməz ocağı!
Heydər ümidindən
doğulan çıraq,
Edəcək ölkəmi
hər an çilçiraq!!

VƏSF EDƏCƏYƏM

Kimsə söz axtarır,
kimsə söz bulur,
Kimsə gecə-gündüz
saçını yolur.
Ancaq tapa bilmir,
itiribmi ki?
Dünyaya özüylə
gətiribmi ki?
Sözlərlə dolubdu
içim – köksüm də,
Sözlə yoğrulubdu
içim – köksüm də.
Gəlmişəm həyatla
yarışmaq üçün,
Həyatın özünə
qarışmaq üçün.
Yanar çıraq kimi
alışmaq üçün,
Xalq – Millət yolunda
çalışmaq üçün.
Bir şəxsin uğrunda
vuruşmaq üçün,
Düşmən qarşısında
duruşmaq üçün!
Elə hey vuruşur,
heç yorulmuram,
Elə hey yanırım,
heç qovrulmuram.

Dəmir iradəm var,
öz amalım var,
Heydərək yenilməz
idealım var!
Onunçün yazıqlıq
uzaqdır mənə,
Zəiflik, acizlik
yasaqdır mənə.
Döyüş meydanımdır
şeir cəbhəsi,
Çatmaq istədiyim
şair rütbəsi.
Bu yolda iştahım
çoxdur acam mən,
Gənclikdən bu ada
çox möhtacam mən!
Günəşə doğrudur
qəlbimin izi,
O adı verəcək
Günəşin özü!
Mən də nəşələnilib
aldığım təbdən,
Yazıb kitab-kitab
Sönməz Günəşdən.
Böyük əsərləri
bitirəcəyəm,
Yeni Nizamitək,
yüksələcəyəm!
Mən bu vəzifəni –
bu ulu yolu,

Etmərəm etibar
kimsəyə daha!
Heydər Günəşinin –
uğurlu yolu,
Gedir gələcəyi
gözəl sabaha!
Mən bu ulu yolda
qoyub canımı,
Hər bir zamanımı,
hər bir anımı,
Bütün həyatımı
sərf edəcəyəm.
Bu yolda dünyalar
kəşf edəcəyəm.
Bu nurlu həyatın
hər bir anından
Bir ömrə sığmayan
uğurlarından
Aldığım ləzzəti
vəsf edəcəyəm.
O sirli dünyanı
kəşf edəcəyəm
Bütün kəşflərimi
vəsf edəcəyəm!
Bir ömrə
sığmayan kəşflərimlə mən,
Şərəf-şan,
yenilik gətirəcəyəm!

BƏXT ULDUZU

Xalqımın ümidi,
inamı Heydər!
Böyütdün nər kimi
İlhamı, Heydər!
Tükənməz irsindən
yazmaqla bitməz,
Eldar Sərtqayanın
ilhamı, Heydər!

Gəlir Avropadan
səsi-sorağı,
Ondadır dünyanın
gözü, marağı!
Bu ulu yoldadır,
bu ulu yolda,
Xalqımın sevgisi,
eşqi, növrağı!

Yerişində inam,
duruşunda kam,
Bənzəyir necə də
Heydərə – İlham!
Onun vüqarına
baxdıqca, sanki
Anbaan qəlbimdə
artır təb. ilham!

O, Sönməz Günəşin
Günəş oğludur,
Aydan doğulubdu –
Günəş nurludur!
Tanrıdan verilib
boyu, qaməti,
O da Heydər kimi
dağ qürurludur!

Təbi, iradəsi
Heydərle eyni,
Onun görən gözü,
düşünən beyni.
O, xalqın gələcək
ümidi kimi,
Heydər Günəşindən
alıb təyini!

Sevinc dünyamızda
tükənməz sevinc,
Hünər meydanında
yenilməz bir gənc,
Heydər in davamı –
İlhamı varkən,
Heç zaman yurdumda
tükənməz sevinc!

Heç vaxt yanımadım
inamımda mən,
Xalq adın daşdım
öz qanımda mən!
Heydər məktəbində
itməz dərs aldım,
Getməyə yoluyla
İlhamın da mən!

Ömür-gün keçsə də,
artsa da yaşım,
Uca dağlardan qar
alsa da başım,
Baxdıqca ruh alır,
gəncləşirəm mən,
Çünki var önümdə
İlham qardaşım!

Xalqın dayaqları,
mənim dayağım,
Xalqın mayakları,
mənim mayağım,
Yurdumdan ucalan
əbədiyyətdir,
Xoşbəxtlik simvolum –
enməz bayrağım!

Yanmağa hazırım,
qoy çıxsın tüstüm,
Bitsin torpağında
abidəm, büstüm,
İtirdiyim hər an,
hər zaman üçün,
Həyatda birinci
özümdən küsdüm.

Bəxtimdən küsmədim,
çünki bəxt məni
Eylədi hər zaman
çox xoşbəxt məni!
Çətin anlarımda
elə güldü ki,
Sarsıtdı önümdə
bədbəxt düşməni!

SÖZ ƏDALƏT GÜZGÜSÜDÜR

Söz – tükənməz bir tarix,
Yazılıb tarix-tarix.
Söz əbədi sərvətdir,
Tükənməz qənimətdir.
Öz sözünə güvənsən,
Tarixdən silinməzsən!
Düz bax sözün gözünə,
O da gülsün üzünə.
Düz düşsən söz izinə,
Dünya gülər üzünə.
Sözünə yanlış olsan,
Yanlış da qalacaqsan.
Sözünə düzgün olsan,
Ədalətsən – sən haqsan.
Söz – ədalət güzgüsü,
İnsanlığın bilgisi.
Söz olmasa, bilgi yox!
İnsanlığa ilgi yox!
Yaşamaqçün əsas söz,
Ölümdür, həm qisas söz.
İnsanlığa sadıq libas,
Söz həm toydur,
həm də ki, yas.
İlahidən gəldi səda,
Sözlə məni saldı yada!

Həm doğmaya, həm də yada
Odur məni tanıdan da!
İlahidən olmasa əmr,
Söz içində mən dərbədər,
İtərdim, heç tapılmazdım,
Məhv olardım, ucalmazdım!
Xoşbəxtəm ki, əmr almışam,
Bu sənətdə yer almışam.
Danışiram gül-çiçəklə,
Danışiram gələcəklə.
Torpaq mənəm, daş da mənəm,
Xoşbəxt qaranquş da mənəm!
Dövr mənim, an mənimdi,
Yazmalı zaman mənimdi!
Bu yol mənim öz yolumdur,
Nizami mənim Ulumdur!
O, yol salıb, getməliyəm!
İzlərindən keçməliyəm!
Onun kimi olmalıyam!
Tarixlərdə qalmalıyam!!

**ÇATMAZ MƏNƏ
DÜŞMƏN GÜCÜ**

Bu dünyanı
öz sözümlə gəzməliyəm,
Tariximi
öz sözümlə yazmalıyam!
Budur mənim həyat yolum!
Xoşbəxtliyim, nicat yolum!
Qalmalıyam özümdə mən!
Öz yolumda, izimdə mən!
Dünyanı öz sözümlə mən,
Misra-mirsa düzümlə mən,
Zərxdaraya bəzəyəcək,
Şeiri çözlə gözəyəcək*,
Bu sənətdə Pir olacaq,
Coşqun Araz, Kür olacaq,
Sənətdə bir irs qoyacaq,
Özümə bab dərs qoyacaq,
Sərtqaya tək sönməz ocaq,
Nəsillərlə yaşayacaq!
Əsrlərlə yaşayacaq!!
Sönməz Günəş nuruyla mən,
Qəlbimin qüruruyla mən,
Qoymaq üçün iz yurdumda,
Deməliyəm söz yurdumda!
İlham alub haqq sözündən,
Haqq bulağın düz gözündən,

* Gözəmək – hörmək

Söz içmişəm doyunca mən!
 Söz seçmişəm doyunca mən!
 Qəlbim özü vərəq-vərəq,
 Olub sönməz sözlərə qərq!
 Çox gəzsə də ətrafımda,
 Var-dövləti atıb keçdim.
 Keşməkeşli həyatımda
 Mən qüdrətli sözü seçdim!
 Çəkdi məni sözün özü,
 Vəsf etməkcün sözlə sözü.
 Söz – danışan dilimdir,
 Söz-görüşən əlimdir,
 Söz – obamdır, elimdir!
 Söz – sənət təməlimdir!
 Ustad – yazar ruhlu söz!
 Torpağım daşımda,
 Babalar qüruhlu söz!
 Torpağım daşımda,
 Hara baxsam, söz gördüm,
 Əyri gördüm, düz gördüm!
 Kürəyimdə göz gördüm,
 Ürəyimdə köz gördüm!
 Bu millətin ağrısına alışdım!
 Qocasına, qarısına alışdım!
 Sevincinə,
 kədərinə qarışdım,
 Sözlər mənə,
 mən sözlərlə yarışdım.
 Söz tovladı, mən tovladım,
 Sözü elə alovladım,

Özü gəldi mənə tərəf,
 Qəlb evimdə hərf-hərf,
 Cərgələnib misra-misra,
 Gah Təbrizə, gah də Qarsa,
 Sonsuz xəyal ələmində,
 Arzuların yelkənində,
 Hey uçurdu sözlər məni,
 Hey qaçırdı sözlər məni!
 Çəkir məni tariximə,
 Öz irsimdən arxivimə.
 Tarix-tarix tarixləşir,
 Tarix-tarix yazılıram,
 Yazılmasam sozalaram!...
 Baba Heydər! – Nəvə Heydər!
 Xalqı sevə-sevə Heydər,
 Olubdu şan-şöhrətimiz,
 Tükənməyən sərvətimiz!
 Qəlbi dolu söz incisi,
 Xalqımın ən sevimlisi!
 Hər addımı səs-soraqlı,
 Hər bir sözü təm-təraqılı!
 Yazar dostum qələm atlı,
 Mən bə varkən söz sovqatlı,
 Nə gəzərsən söz meydanda?
 Söz gərəkdir ola qanda!
 Qanın safsa, qəlbin duru,
 Var qəlbində sözün yeri.
 Ləpələrin pıçiltısı,
 Ağbabanın qışı, yazı,
 Gözəllərin xoş avazı,

Yurdum boyu hər qaya, daş,
Sərhəddimdə gedən savaş,
Sözlə dolu tarixim var!
Sözlə dolu arxivim var!
Ha xərcləsəm, sona yetməz,
Sözlə zaman fəna ötməz!
Söz mülk qurub sinəm boyu,
Qəlbimləbir düyün-toyu!
Çal-çağırdan sinəm titrək,
Söz qaynayır titrək-titrək!
Sinəmdədir elin gücü,
Öz yolumdan yayınmazam,
Çatmaz mənə düşmən gücü,
Düz yolumdan yayınmasam!!...

ÇƏKİR MƏNİ ÖZÜNƏ SÖZ

Mülk salıbdı söz sinəmdə,
Qış da olub yaz sinəmdə!
Sinəmdəki çal-çağırdan,
Sözlər açan hər cığırdan,
Keçə-keçə aram-aram,
Yaşayiram, mən də varam!
Söz mənimdi, mən də sözün,
Hər gecənin, hər gündüzün,
Xarüqəsi var qəlbimdə,
Bütün dövlət, var – qəlbimdə!!
Ha xərcləsəm, çatmaz sonu.
Mən bilmirəm onu-bunu,
Mənə qurub söz oyunu.
Qaldım sözün torunda mən,
Bir mərd ömür yolunda mən,
Şair oldum, yazar oldum!
Min bir dərdə dözər oldum.
Döndüm sonda Sərtqayaya,
Yerləşmədim mən dünyaya!
Səmt aldım Günəşə, Aya!
Budur yenə havadayam,
Sözlər ilə davadayam.
Qaçdı-tutdu oynayıraq,
Yorulmur, nə doymayıraq.
Söz üzülür, mən üzürəm,
Sözlər dözmür, mən dözürəm.
Sözlər itir, mən gəzirəm!
Sözdür mənim həyat eşqim,
Bitməz olub nəğmə, nəqşim!

Gözlərimdə söz oynayır,
 Ürəyimdə söz qaynayır.
Mat qalmışam bu aləmə,
 Söz uçub gəlir qələmə.
Ürəyimdən uçar sözlər,
 Sətirləri qucur sözlər,
Peyda olur, qaçır sözlər.
 Hər gün yeni çiçək kimi,
Sətirlərdə açır çözlər.
 Hasil olmuş ipək kimi,
Sətirlərə köçür sözlər.
 Qələm mənim, söz mənimdi,
Söz dolu dəniz mənimdi!...
 O Xəzərdə tapıb qaynaq,
O Xəzərə olub dayaq.
 Söz zəbt edib ürəyimi,
Polad kimi biləyimi.
 Məni çəkir özünə söz,
Sonsuz taba-dözümə söz!
 Nizaminin izinə söz!
Söz düşüncəm,
 söz yaddaşım, söz yadım,
Ha söylədim,
 ancaq sözdən doymadım!

**ALTUN XƏZİNƏDİR –
AZƏRBAYCANDA**

Öyünə-öyünə
 çatdım murada,
Yetişdim qüdrətli
 yeni bir ada.
Şairlik adlanan
 bu qüdrətə mən,
Hədiyyə deyirəm
 Ulu Heydərdən!
O gətirdi məni
 tutub əlimdən,
Şair doğulmadım
 mən əvvəlimdən.
Mən ondan güc aldım –
 qüdrətə çatdım,
Şairlik adlı bir
 qiymətə çatdım.
Zəngin xəzinəni
 o verdi mənə,
Onun həyatından
 mən dənə-dənə.
Ləl-gövhər topladım
 qəlb evimlə bir.
İndi ha xərcləsəm,
 heç sona yetmir.
Müqəddəs bir bağın
 barlarından mən,

O barlı həyatın
 hər anından mən,
 Barlar toplamışam –
 heç saya gəlməz,
 Ləzzəti, sevinci
 xülyaya gəlməz.
 Şairlik də onda,
 qüdrət də onda!
 Döysə də sinəsin
 hərə bir yanda,
 Tanrı tay verməyib
 ona cahanda!
 Altun xəzinədir –
 Azərbaycanda!
 Çəkibdi rəsmini
 qəlb fotoqrafım,
 O rəsmlərlə keçir
 axşam, sabahım.
 Mənə şair demə,
 oxucum, heç vaxt,
 Rəssam-şair söylə ki,
 qoy olsun fakt.
 Qəlbimdə kök salıb
 aslan heykəli,
 Tanrıdan verilib
 aslan təməlli,
 Qəlblərdə yaşayıb
 heykəl təməlli.
 Sanki möcüzədir
 hər bir əməli,

Oxusan tarixi
 sən varaq-varaq,
 Tanmazsan bu ömrə
 oxşar təmtəraq,
 Gəl, indi biz ora
 birlikdə varaq.
 O zəngin həyatı
 biz varaq-varaq,
 Ey əziz oxucum
 səninlə birgə.
 Həyat sətirlərin
 lap cərgə-cərgə,
 Oxuya-oxuya
 duyaq yenidən.
 Şöhrətin ellərə
 yayaq yenidən,
 Biz tərif deməyək,
 düzün söyləyək,
 Xalqa Heydərimin
 gücün söyləyək!
 Elmi, istedadı,
 qoçaqlığından,
 Xalqa vurğunluğun
 cavanlığından,
 Açaq sətir-sətir,
 söz-söz söyləyək.
 Xalqı o Dühaya
 elə kökləyək,
 Ki, özünə dönsün
 xalqımız – hamı,

Çağlasın millətin
eşqi, ilhamı.
Sözlərlə etdiyim
hər bir qovğanı,
Sən özün seç götür,
sən özün söylə,
Dünyaya qeyrisi
gəlibmi böylə?
Qoy sənin dilindən
eşitsin hamı,
Artsın Eldarın da
Təbi, ilhamı.
Heydər – Xalq deməkdir –
xalqın adıdır,
O xalqın yenilməz
qol-qanadıdır!
Bir dünya yaşayır
köksündə onun,
Tək odur ümidi
əlli milyonun!
Heydər – Azərbaycan! –
Bu gözəl məkan,
Türkün dünyasına
ən böyük təkan!
Bu Odlar Yurdunun
şöhrəti-şanı,
Heyran qoyacaqdır
bütün dünyanı!
Şöhrəti də Heydər!
Şanı da Heydər!

Xalqın ümidgahı,
canı da Heydər!
Xalq adın daşıyır
qanında Heydər!
Düşüncəm tarixə
səkdi – qayıtdım,
Bir anda 30 il
səyahət etdim.
Yox oldum illərin
ağrısında mən,
Yaşadım sözlərin
yağsında mən.
Ürəkdə yazılmış
bu fəsilləri,
Hər fəslə yerləşən
ötən illəri.
Tərənnüm etməyə
mən layiqincə,
Özümə güdəkçi
oldum sadəcə.
Yazı masasına
eyləyib dəvət,
Apardım özümlə
gizlicə söhbət.
Bu əzablı yolu,
şərəfli yolu,
Yaşamaqçün gəldim
mən gözü dolu.
Burda bulunmazdım
gücüm çatmasa,

Günbəgün ilhamım,
 təbim artmaşa.
Mən öz yolumdayam,
 bu haqq yoludur,
Ürəyim doludur,
 qəlbim doludur.
Haqqın dərgahından
 alib təməli,
Heydər dühasının
 hər bir əməli!
O xalq vurğunudur,
 millət vurğunu,
Göstərdi çahana
 doğruluğunu!
Saymayıb düşmənin
 O, çoxluğunu,
Xalqına qeyrətli
 oğulluğunu,
İşi, əməliylə
 hər an anlatdı,
Azərbaycan adlı
 dünya yaratdı!
Olmasaydı öndər
 o Düha kimi,
Bəlkə yox olmuşduq
 bir xülya kimi.
Biz ona borcluyuq,
 ona hər zaman,
Doğmaz elə oğul
 ana hər zaman!

Mən də öz borcumdan
 çıxmaqdan ötrü,
Qoyuram bu yolda
 yaşanan ömrü.
Bir gün gözlərimi
 örtmə də zaman,
Ruhuma ruh gələr
 bütün dünyadan.
Heç zaman qapanmaz
 gözüm sətirlər,
Gəzəcək elbəel
 düzüm sətirlər.
Adətkar doğuldum
 düz söyləməyə,
Əsərlər yazmağa,
 söz söyləməyə.
Nə həvəs tükənməz,
 nə təb tükənməz,
Sözlə bina qurram,
 bənna tikəmməz!
Mənə həvəs verən,
 təb verən həyat,
Döndərdi şairə
 məni, nəhayət!
Daşınır qəlbimdə
 sonsuz hekayət,
Hopub ürəyimə,
 edib sirayət!

Yaşayacaq orda
ölüncə tabət*!
Neçə ki, dizimdə
varımdı taqət,
Bu yolda keçəcək
həyatım, ömrüm!
Qurbanıdır xalqıma
həyatım, ömrüm!
Bu irsi o qoydu,
onun yoludur,
Ulu Heydər
ululardan uludur!
Ulu xalqım!
Doldur eşqin camını!
Birliyə səsləyir
Heydər hamını!
Birlikdə gözləyir zəfər hamını!
Birliyə səsləyir Heydər hamını!

* Ölüncə tabət – ölənə qədər

**BAŞSIZ MƏKKƏ DƏ
QOYAMMAZ AĞIL**

Nizami adından
nə vardır uca?!
Ölməz Dədə Qorqud –
Ağsaçlı qoca!
Qoca türk başında
bənzeyir taca!!
Tarixdi Xan Qazan,
Qaraca Çoban!

Xalqın hər dövrünün
var qəhrəmanı,
Dünyayla bir olmuş
sözü, dastanı.
Tanı ey millətim,
tanı özünü,
Seç bu günün də
qəhrəmanını.

Seçməsək ömrümüz
qalacaq boşda,
Qalacaq başımız
kəsəkdə, daşda.
Yarat bir doğmalıq
ölməz qardaşlıq,
Qoy səni axtarsın
dost da, qardaş da.

Vardır bu millətin
oğlu - çəkili!
Özü dağ vüqarlı!
Ağlı - çəkili!
Mən onun adına
dastan bağlayım,
Sən qızıl heykəl qur –
Aslan şəkilli!

Ürəklərdə yatmış
azadlıq eşqi,
Döyüş bölgəsində
keçirsə məşqi...
Seyr etsə Murovdan
Günəşi, Ayı,
Bitərmə qəlbimin
nəğməsi, nəqşi?!

Kəsilməmiş torpaqlar
dönsün, calansın,
Narahat ruhların
rahatlıq tapsın.
Azad et Şuşanı,
Murov dağını,
Dağlarda qələbə
tonqalı yansın.

Nəbi, koroğlular
qoy qursun meydan,
Düzəlsin aralıq,
yox olsun şeytan.
Ötsün bağlarında
şeyda bülbülün,
Qayalar əks-səda
nəşədən, meydən.

Sevinc dəryasında
qoy coşsun təbim,
Qaynar sətirləri
yağıştək səpim.
Dərdlər xəstəsiyəm,
həbim – qələbən,
Bundan qeyri yoxdur
uca mətləbim.

Dağlarda dağ oğlu,
dağ qızı quraq,
Əbədi tonqallar
olsun çilçıraq.
Dağlar laləsindən
qoyaq əklillər,
Qıraq, Düşmənlərin
qəddini qıraq!

Yetsin ədəb-ərkan
öz zirvəsinə,
Körpələr oxşasın
öz dədəsinə.
Düşməsin dəyərdən
kişilik sözü,
Qıyma torpağının
bir zərrəsinə.

Torpaq igidlərin
qanından içsin,
Ona əbədiyyət
yuvasını tiksin!
Ləçəkli ləçəyin
bilsin qədrini,
Papaqlı onunçün
canından keçsin!

Baş alsın toy-düyün,
uzaq ol yasdan,
Ana, qız, gəlinlər
qara libasdan.
Oxusun Bülbüllər,
Qədirlər pəsdən,
Yazım kitab-kitab,
mən bu həvəsdən.

Namərd, sözü yalan,
gözü ac, sarsaq,
Alacaq cəzasın,
mütləq alacaq.
Xalqına bədxahlıq
gətirən insan,
Sanma ki, ucalıb
zirvə olacaq.

Zirvəyə aparan
dəyanət, ağıl,
Onlarsız zirvəyə
yetişmək – nağıl!
Hey ziyarət edib,
qılsa da namaz,
Başsız Məkkə
də qoyammaz ağıl!

ÖZÜMƏ ÖRNƏK

Canlanır gözümdə
ötən zamanlar,
Xəyaltək yanımdan
itən insanlar,
Zaman kəsiyinin
hər zərrəsində,
Gör nələr itirdim
söyləməsəm də.
Kimlər ətrafıma
yığışdı, bitdi,
Nələr mədəsinə
yığıdı, əritdi,
Büdrədi ayağım,
hamısı itdi,
Dedilər, sonudur,
yıxıldı, getdi!..
Yıxılmaq qismətim
yoxmuş Tanrıdan!
Yenə də yüksəkdə
qaldım hamıdan!..
Kəssə də qarşımı
qazamat, zindan,
Amalım yüksəkdir,
uca – ucadan!
Doğruluğa dost qapısı
söyləyibdi atalar!
Doğru olan
el, aləmə dost olar!

Dost yolunda
şirin cana qəsd olar,
Hər kəs də öz
istəyinə rast olar!..
Düşüncən azadsa,
özün azadsan,
Quyruq olsan,
işgəncəsən, təzadsan!
Namərd dostu
ətrafından tez atsan,
Bil ki, ən bəd
düşməninədən azadsan!
Dost əliylə
zərbə dəysə tərənə,
Çökər illər
qaranlığı didənə!
Kim qoymasa
qiymət birçə sikkənə,
Bilməz qədrin,
istər versən xəzinə!..

**TANRI, BU MİLLƏTİ
QAYTAR KƏNDİNƏ**

Tanrı, bu milləti
 qaytar kəndinə,
Son qoy qazamatın
 dəmir bəndinə.
İnsan söz deməsin
 insan bədinə,
Hər bir kəs bağlansın
 fərasətinə.
Qaytar bu milləti
 öz adətinə,
Sağlam düşüncəyə,
 cəsarətinə.
Namusa, qeyrətə,
 arına qaytar,
Doğru sözə, düz
 ilqarına qaytar.
Alim, alim olsun,
 ət satan, ətdar,
Qoyma ki, səhv düşə
 loğmanla baytar.
Yandım ağrısına,
 alışdı sinəm,
Ağrıdı ürəyim,
 yaş tökdü didəm.
Vermədi rahatlıq
 sancıdan mədəm,
Ağrısız keçmədi
 bir anım, vədəm.

Özün yaratmışan,
 bədi bu sitəm.
Bəxtimə qəm çəkməkmi
 yazdın müdam?
Nə yatmaq bilirəm,
 nə dincəliyəm,
Qəlbim kövrəkləşir,
 mən incəliyəm.
İnsan abırını
 qaytar özünə,
Həmişə düz baxaq
 haqqın gözünə.
İnsan insan kimi
 yaşasın, ölsün,
Sevincini bölsün,
 dərđini bölsün.
Kasıb süfrəsi də
 xörəkli olsun,
Hamı əliaçıq,
 çörəkli olsun!
Hər kəs xoş arzulu,
 diləkli olsun,
İnsan insan üçün
 gərəkli olsun.
Qaytar doğruluğa,
 qaytar hamını,
Doldur məhəbbətlə
 qəlbin camını.
Alsın Əzrayiltək,
 qəlpin canını,

Et uzun ömürlü
hər insanını.
Çatdırıb kamına
arzularını,
Hər kəs dəyə bilsin
ömür barını.
Bir ömür vermişdin,
yaşadım, bəsdə,
İndi birin də ver –
yazmaq həvəsli.
Qəlbimdə sətirlər
həddimi kəsdi,
Sevgisiz yaşanan
ömür əbədi!
Qəlbim kitab-kitab –
nüsxədi, dəstdi,
Ötür hər bir anım
yazmaq həvəsdi!
Təbi sonsuz verdin,
ömürü qısa,
Gözlərə qan gəldi,
qəlblərə qüssə.
Yandı əzabıma
doğmalar – hamı,
Keçirib gözü nəm
toyu, bayramı.

**MƏĞRUR DAYAN
VƏTƏN OĞLU, SƏNİNDİ**

Yenə yandım,
qovruldu mən,
Söz-söz qəlbədə
ovuldum mən,
Həyatımın hər anında
Min oyuna çağrıldım mən!
Gizlətsəm də söz barımı,
Hər qışımı, baharımı,
Sözlə dolu yaşasam da,
Axır verdim nübarımı!
Söz dolaqlı qızıl yumaq,
Qəlbimdəki qaynar bulaq,
Elə coşdu, qəlbimdəcə,
Sözü sözlə etdi qaynaq!
Söz-söz bişdim içimdə mən,
Bu müqəddəs seçimdə mən,
Bir sözümdən
keçəmmərəm,
Öz canımdan
keçsəm də mən!
Budur mənim həyat yolum,
Ürəyimdən keçib gedir.
Xoşbəxtliyim – nicat yolum,
Söz zəməmi biçib gedir!
Mən də yığır taya-taya,
Bənd qururam gəlməz saya.

Ürək dolur, göz yaşarır,
Qəbimdəki söz boşalır!
Keçib yolum söz bağından,
Zor-zorbulaq, Qəzibağından.
Misqal-misqal söz yığmışam,
Qədim folklor qaynağından!
Doğulmuşam söz içində,
Doğulmuşam söz içimdə,
Doğulubdu sözbələkli,
Yurdumda alim – qırçım da!
Söz deyirəm sözə sözlə,
Gələcəyi görən gözlə,
Al-dəyişik sala bilməm,
İpək şalı pambıq – bezlə!
Çiti – ipək, bezi – şalla,
Doşabı da şana balla,
Al-dəyişik salsam, keçər,
Qalan ömrüm qalmaqalla!
Həyatımı yaşadım düz,
Gecəmi də bildim gündüz,
Ən müqəddəs arzum oldu,
Ki, seçilsin əyridən düz!
Həyatda vardır izləri,
Örnək qalıbdı sözləri,
Bir müqəddəs
heykəl qurdum ürəyimdə,
Qürurumdan
artdı gücüm biləyimdə.
Sınmaz oldum
min əzabdan keçsəm belə,

Tək O oldu
hər an arxam, köməyim də!
Vücudumla bir döyünən
ürək oldum qürurumdan,
Düşmənləri sarsıtdım mən
bu yoldaki uğurumdan,
Xoşbəxtliyin
təməllərin duydum, ancaq
Zaman-zaman
keçdikcə hər cığırından!
Ürəyimdə
söykənəcək daşdım mən,
Öz xalqıma
arxa-kömək daşdım mən,
Hər addımda
Ulu yolun carçısıtək,
Xoşbəxtəm ki,
ömrü belə yaşadım mən!
Hər addımı
günəş nurlu –
Heydər ömrü!
Hər kəlməsi
inci-dürlü –
Heydər ömrü!
Hər anıyla granitdən
yoğrulsa da
zaman-zaman,
Qızıl heykəl, bir əbədi
günəş oldu –
Heydər ömrü!

Zaman-zaman isindikə
 O Günəşin işığında,
Heyran qaldı şüasına,
 Sönməz Günəş ziyasına,
Bütün dünya, cahan özü
 Ulu Heydər dühasına!
Döndüm mən də
 yurdumun Sərtqayasına!
Arzum budur işığında
 minlərlə sərtqayalar,
Yetişələr, birləşələr –
 düşmən gözü oyalar!
Nərəsindən cəngi qopa
 torpağında toy ola,
Yallı gedə yurdumboyu
 uca dağlar, qayalar!
Qaya-qaya
 yatmış ruhlar oyana,
Göz önündə
 silsilətək dayana.
Qonaq olmaq üçün
 şirin çayına,
Cahan gələ
 yurdumun bu toyuna!
Vətənoğlu!
 Ana Vətən sənindi,
Daşı ruhun,
 torpağı bədənindi!
Varın ikən
 Heydər kimi Günəşin,

Sevinc sənin,
 kədərsə düşməninidi!
Hətta qıyma
 adi çaylaq daşına,
Sel ötürüb,
 o nəğmə çələngidi!
Onu elə çırp ki,
 düşmən başına,
Uğultusun
 hesab elə Cəngidi!
Elə coş ki,
 onun Cəngi səsindən
Tüstü çıxsın
 düşmənin təpəsindən!!

**YANMAQ İSTƏYİRƏM
Kİ, ÇIXSIN TÜSTÜM**

Yanmaq istəyirəm
ki, çıxsın tüstüm,
Bitsin torpağında
abidəm, büstüm!
Ağlasın düşmənim,
sevinsin dostum,
Dəyməsin kimsəyə
zərərim, qəsdim!
Nizami irsindən
bir sirli boxca,
Kükrədir qəlbimi
hər oxuduqca.
Didəgöz qalaram
sözün əlində,
Əgər danışmasam
onun dilində.
Sanki söz axtarır,
söz məni bulur,
Gecəli-gündüzlü
boşalır, dolur.
Aman vermir bir an
yatıb dincələm,
Elə söz qoparır
içimdən qələm,
Sanki söz zəmidir,
mən biçən ələm,
Söz dolu xəzinə –
gövhərəm, lələm!
Bir çox yazarları

əlində qələm,
İnan, mələdərəm mən
mələm-mələm!
Ehe...y, əli qələmlilər,
Eldar təblilər,
Üzdə bir, arxada
min mətləblilər!
Şeir aləmində
moda – dəblilər,
Şeir demək heç də
moda – dəb deyil!
Odlar diyarında,
Yurdda dəb deyil!..
Götürün qələmi,
çıxın önümə,
Hamınız toplaşın
yanım – yönümə,
Yerləşə bilmirəm
daha qınıma!
Nizami söz atdı
ağzınızlabir,
«Söz mülkü mənimdir!–
Bağladım!» – deyə,
Kim ki, o söz mülkün
açmağı bilmir,
Lüzummü meydanda
özünü öyə?!
Bəli, düz buyurub
Ulu Nizami!
Söz mülkü ümmandır,
Sonu var yəni!
Başının üstündə
İlahi varkən,

O mülkə çəkdiyi
yolları darkən,
Əgər sürü ilə
yol alsam hamı,
Olan-olmayan da
təbi, ilhamı,
Sürüşə-sürüşə
asfaltlı yolla,
Vuruşa-vuruşa
min qalmaqalla,
Elə bilirsiniz
çatacaqsınız?
Bu yolda nə isə
tapacaqsınız?!
Xəzinənin yolu
çınqıllı, daşlı,
Ayazlı, şaxtalı,
boranlı, qışlı.
Orda tufan dolu,
sel dolu günlər,
Orda var min əl də
açmaz düyünlər.
Ordan keçəmməzsən
min bir fənd ilə,
Bir söz alammazsan
min kəmənd ilə.
Minbir oyunu var –
min bir sirri var,
Nə olsun ki, ləli,
gövhər, dürrü var.
Açacaq, Tanrıdan
kimin əmri var!

Tanrı verməyibsə
İcazə, fərman,
Söz dərdli olana
tapılmaz dərman!
Bu dərdin dərmanı
məndədi, məndə!
Az-az işlədirəm
qəlb istəyəndə!
Ürək ki, dinməsə,
söz üyünməsə,
Söz özü tərlantək
uçub enməsə,
Nizami təbincə
yazammaz kimsə!
Bir çox yazarlarla
oturdm-durdum,
Yaxşısını gördüm,
pisini gördüm,
Onların içində
tək bir neçəsi,
Həyatdan alıbdı
Dərsini, gördüm.
Ara şairləri
çör-çöp yığını,
Güldürən özünə
yadı, yağını,
Seçməyən rənglərin
qara-ağını,
Xalqa da güldürər
yadı, yağını.
Dövrünün Müşfiqi,
Səməd Vurgunu,

Niyə çıxmır üzə,
yayılmır qana?!
Şair – yazar olmaz
hər elmi – dana!
Hər kəsin borcudur
bu elmi qana.
Yoxsa çəkəcəklər
xalqı divana.
Burda mənəviyyat,
saf, təmiz ürək,
Müqəddəs amallı,
saf, təmiz – gerçək,
Məqsədli yaşayan
insanlar gərək,
Əsl həqiqəti
yazanlar gərək!
Bura yol almasın
hər yoldan ötən,
Bura yol almasın
hər ağıl itən!
Kimin ki, yoxudur
sözü – düzümü,
Burda bulunmağın
yoxdur lüzumu!!...

YARDAN ŞİRİN TƏBİM VAR

«Bir hava çalınır
ömür tarında»
Dünyanın ən güclü
yazarıyam mən!
Könlüm uçur
arzu qanadlarında,
Şeir-söz sevgili –
azarlıyam mən!
Bir eşqə düşmüşəm,
yardan şirindi,
Tək arzudu –
arzulardan şirindi!
Elə tutub
ürəyimi, qəlbimi,
Qənimimdi,
amma yardan şirindi!
Gecə-gündüz
elə sökül içimi,
Çölə tökül
şirinimi, acımı.
Ansaq elə
doğmalaşıb qəlbimə,
Unutdurub,
hətta qardaş–bacımı!
Yazmaq eşqi
dostdan, yardan
şirinmiş,

Bir ümanmış,
dəryalardan dərinmiş!
Qar-boranda,
od-alovtək istisi,
Qızmar yayda,
buzbulaqdan sərinmiş!
Yol gedirəm
pay-piyada, təkəm-tək,
Yara-yara
səmaları qartaltək!
Möcuzəmi deyim,
nəmi bu təbə?...
Yetirəcək
məni ali mətləbə!
Bülbül kimi
ötür qəlbim şəxsində,
Çünki böyük
məntiq vardır məğzində!
O gündən ki,
yazmaq eşqi mənlədi,
Gözüm qalıb
Ulu Heydər izində!
Çəkir məni
hər tədbiri, səfəri,
Sevindirir
qələbəsi, zəfəri!
Addımına
yönəltmişəm diqqəti,
Vəsf etməyə
Heydərdəki qüdrəti!

**İNSAN, KAL MEYVƏDƏN
YAPIŞMA, BƏSDİ**

Ayı da armudun
dəymişin seçir,
İnsan, kal meyvədən
yapışma, bəsdİ!
Ömrün son cıgırı
ölümdən keçir,
Şərəfsiz yaşanan
ömür əbəsdİ!
Vəhşi də ceyranı
ov kimi seçir,
Onu hürküdənsə
bir ani səsdİ.
Çalış sən o ovu
qəlbinə köçür,
Ceyrana tuşlanan
pəncə əbəsdİ!
İnsandan insana
sevgi gərəkdİ,
Sevgi ən müqəddəs
örnəkdİ, dərsdİ.
İnsanlar dünyaya
sevgiyə gəlir,
Sevgi mənəviyyət –
isti nəfəsdİ!
Sevgi dost qapısı,
qaynar ocaqdı,
Dünyada hər zaman
o qalacaqdı.

Arxada dayaqdı,
 öndə mayakdı,
Sevgisiz yaşanan
 ömür nahaqdı!
Yerdən ayağını
 quş kimi üzən,
Ceyrana məhəbbət
 qəlblərlə birdi.
Sevgi dünyamızda
 inamla gəzən,
Ağıl, dəyanətlə,
 təmkin-səbirdi!
Sevgi dünyamızın
 özü bir ümman,
Orda qorxu yoxdu
 qandan, qadadan.
Sevginin gücüylə
 doğulmusan sən,
Fərqi nə, qızmissan,
 oğulmusan sən!...
Dünyanın gözü var,
 qardaşım, səndə,
Sən də bu dünyaya
 açıq gözlə bax.
Sevginin izi var
 hər hüceyrəndə,
Ucal ulduzların
 yelkəninə qalx!
Qoy dünya da səni
 seçsin, arasın,

Xalqa yarayanın
 iziylə yeri,
Hər kəs ki, çalışır
 xalqa yarasın,
Onun cığırındır
 ümdə, bəşəri!
Onu hər bir zaman
 sevmək, qorumaq,
Xalqına sevgidir,
 özünə hörmət.
Xalqın taleyinə
 atanlar qarmaq,
Heç zaman qazanmaz
 kökünə rəhmət!
Xalq yolunda çəkən
 tükənməz zəhmət,
Xalqdan da qazanar
 tükənməz hörmət!
Tükənməz zəhməti
 çəkənim də var,
Tükənməz hörməti
 edənim də var!
Uzunu görünməz
 örkənim də var,
Uçmağa qanadım,
 yelkənim də var!
Heydərdən danışır
 bütün el-aləm!
Olmuşam sevincə
 mən bələm-bələm!

Yorulmaq bilməyir
 əlimdə qələm,
Yeni açılısam da
 susmayan diləm!
Necə susum axı,
 borcum var, borcum,
Yolumu gözləyir
 alimim, qırçım!
Bu dili də mənə
 Haqq özü verib,
Məni bu peşəyə
 Özü göndərib!...
«Bu tale bərcundur,
 işlə, ver!» – deyib,
«Xalq üçün sinəni
 başla gər!» – deyib!

**AYDAN – ULDUZLARDAN
GƏLƏCƏK SƏSİM**

Sən bax gözlərimə,
 var ki qəlbimə,
Bəlkə şərək oldun
 qəlbə dərdimə!
Ora bax, ora bax,
 görürsən onu?
O qaçan ceyranı,
 uçan tərlandı.
Daşıyırlar söz-söz
 vaxtı, zamanı...
Ceyran Səməndi! –
 Tərlandı Müşfiqin!
Olublar məşuqu
 yazar – aşıqin!
İndisə mənimlə
 aşıq-məşuquq,
Sönməz söz mülkünə
 elə qonmuşuq,
Ayıran bir qüvvə
 tapılmaz bizi!
Sözlərin odunda
 elə yanmışıq,
Calansaqlarıq
 bir söz dənizi!
Sən mənim gözümdən
 bax ki, həyata,
Ceyran da, Tərlandı da
 yetişsin dada.

Sənə də qovuşsun
Tər lanla Ceyran,
Sözünlə dünyanı
qoyasan heyran.
Bir filmə baxıram
xəyallarım da,
Boşalır, doluram
məllallarım da...
Xoşbəxt gələcəyi
görürəm orda,
Orda tükənməzdir,
dövlət də, var da!...
Bir birlik körpüsü
qurarşaq, əgər,
Dünyanın diqqətini
yurduma çəkər,
Vara, dövlətə də
olarıq sahib!
Olmaz ölkəmizdə
bir nöker – naib.
Xoşbəxtliyin özü
göz önündədi,
Heydərin getdiyi
yol – izindədi!
Var-dövlət ölkəmin
düz özündədi,
Yurdun çaylarında,
dənizindədi!
Doğma hisslərinin
olsan yiyəsi,

Kəsməz birliyini
düşmən tiyəsi!
Ulu Heydərimin
eşqi, qayəsi,
Millətə atalıq
və himayəsi,
Özüdür qarantı
xoşbəxtliyin də!
Ümumxalq sevgisi
qan-iliyində!
Tarixi tükənməz,
eşqi tükənməz,
Nəğməsi tükənməz,
nəqsi tükənməz!
Qəlbimdə sözlərin
məşqi tükənməz!
Onun həyatından
güc alıram mən,
O varkən, göylərə
ucalıram mən,
Səma da mənimdi,
yer də mənimdi.
Dünyada tükənməz
var da mənimdi!
Nə qəlbə tükənməz,
nə də həyatda,
Tarixə yazılıb
qalacaq yadda!
Özüm öz əlimlə
yazdım ki, birdən,
Qəlbimə yol tapan
bir möhtəkirdən,

Alıb sata-sata
söz soyğunları,
Aldadar, səhv salar,
Xalqı – Milləti!
Dünyanı yandırar
sözün xisləti!..
Bu mənəm – özüməm,
söz də mənimdi,
Xalqın düşməninə
Eldar qənimdi!
Mən sənin oğlunam,
ey doğma Xalqım!
Heydər cığıryla
qalxdım – ucaldım,
Şövqündən tükənməz
ilham, güc aldım!
Dünyanı dolaşdım
ayaqlarıyla,
Xalqa dayaq olan
qaynaqlarıyla,
Qürurlu dolandım,
qürurlu gəzdim,
Onsuz bu həyata
dözə bilməzdim!
Yoxsa, bu həyatdan
yorular, bezər,
Ya da ki, biryolluq
köç edib gedər,
Yurddan uzaqlarda
yeni yurd gəzər,
Bəlkə də həyatdan
köçüb gedərdim!

Sarsıla-sarsıla
yaşamaqdansa,
Daha şərəflidir
yaşamaq qısa!
Sarsılmaz bir həyat
önümdə durur,
Ölməz Heydərim var –
Köksündə qürur!
Onun arxasında
Xalq – Millət durur!
Odur ki, getdiyi
ən ümdə yoldur!
Arxasında xalqı
duran bir övlad,
Hər zaman tapacaq
özündə taqət.
Heydərək öndəri
olan bir millət,
Uduzmazdır, hətta
qopsa qiyamət!
Otuz il izlədim,
düşüncəmlə mən,
Özümün-özümə
işgəncəmlə mən.
Hər an qürur duydum,
heç yorulmadım,
Hər vaxt qalib çıxdım,
heç qırılmadım!
Xalqımın içindən
daşlar, kəsəklər,
Arxamca hürüyen
murdar köpəklər,

Əsla çıxamdadı
üzümə mənim,
Əsla baxamdadı
gözümə mənim!
Tək güdükçü oldu
mənim izimə,
Tək güdükçü oldu
məndə dözümə.
Zindana atıldım
naqis əllərlə,
Düşməne satıldım
naqis dillərlə,
Əzablaş yaşadım
aylar, illərlə!
Qəlbimdən iz açdı
Sönməz Günəşim!
Yandırdı düşməni
odum, atəşim!
Heydər! – Haqlı səsim!
Duyğum – nəfəsim!
Yaşamaq həvəsim –
Yazmaq həvəsim!!
Nə qədər canımda
vardır nəfəsim,
Aydan, ulduzlardan
gələcək səsim!!

**YETİŞƏCƏK ZAMAN –
GÖRÜŞƏCƏYİK**

Tut tarixin yaxasından,
onu elə silkələ ki,
Qoy Qocatürk
silkelənsin!
Söz atını elə çap ki,
Tarix dönsün –
təzələnsin!
Ver düşməne elə təkpi,
Düşməni üstə
od ələnsin!
İldırımından güclü çax ki,
Qoy Yer, Göy
lərzəyə gəlsin!
Çək düşməne elə dağ ki,
Hələ görmədiyini
qəzaya gəlsin!
İçimdə odlanan
sözün qəhəri,
Çağırır çapmağa
qələm kəhəri.
Heydər həyatının
axşam-səhəri,
Dolaşır yurdumda
kəndi, şəhəri!
Yazılır tarixə,
hopur qəlblərə,

Sanki dayaq durur,
İllər illərə!
Qızıl tariximdir
hər anı Onun!
Əsrlərə dayaq –
zamanı Onun!
Yenə buludlara
dirənib başım,
Ox-kamana dönüb
kipriyim, qaşım!
Zamana ox atır,
anı ovlayır,
Hər an önümdədi,
xörəyim-aşım,
Sevinc qazanımda
sözüm qaynayır!
Yenə söz bişirir –
düşürürəm mən,
Zamanı gözümle
düşürürəm mən!
Sevincimdən qəhərlənir,
Qürurumla öyünürəm.
Fərəhlənir, ürək kimi
Sətirlərdə döyünürəm!
Söz yumaqlı ipək kimi,
Sətirlərə üyünürəm!
Söz məni axtarır,
Söz məni bulur.
Beynimi qoparır,
saçımı yolur.

Söz mənim gözümdən
qəlbimə dolur!
Alın onu məndən,
yoxsa söz məni,
İnanın edibdi,
didə-göz məni!
Qəlbimdən tükənmir,
gözümdən itmir,
O məni buraxmır,
yanımdan getmir!
Həm ürək dostumdur,
həm qatı düşmən,
Doğulandan gəldim
bu elmə tuş mən!
İllərlə saxladım
onu sirr kimi,
Artıq yetişibdi
inci, dürr kimi!
Mənə dost yetirir,
düşmən gətirir,
Barlı ağac kimi
qismən yetirir!
Elə yetişirəm
tökülür barım,
Alınmaz qalatək,
tikilir barım!
Dönür qaya-qaya
sökülür barım!
Ancaq ha sökülsəm,
tükənməzəm mən,

Hər yersiz amala
köklənməzəm mən!
Ulu Heydər köklü –
Aslan soyluyam!
İldırım-şimşəkli,
Tufan soyluam!!
İstərəm düşməni
sözlə quyluyam,
Axı Dağlaroğlu –
Odlar Yurdluyam!
Şeir-söz vurğunu,
sevinc – dərdliyəm,
Comərd,doğulmuşam,
mən Comərdliyəm!
İstərəm tarixə
sevinc bəxş edim,
Yazılım qəlblərə,
nəğmə, nəqş edim,
Ulu Heydərimi
əzmlə nəqş edim!
Onun sülh yolunu –
Müqəddəs, Ulu!
Yaşayım, vəsf edim
mən gözüdolu.
İzində hər yeni
cığırdan keçim,
Həyatından –
Ömür bağından seçim!
Şirin barlarını
mən biçim-biçim,

Daşayım bəndlərə
əlimdə sicim!
Ancaq ha çalışsam
seçə bilmirəm,
Sanki çaşmışam, baş
açə bilmirəm,...
Dəryaya varmışam –
ümman olubdu,
Qəlbimi açmışam –
yaman dolubdu!
Hər anım sevincli,
yaman olubdu...
İtirdiyim, ancaq
zaman olubdu!
Qazancım tükənməz,
elmim tükənməz,
Hələ çox uzundu
yolum tükənməz!
Xoşbəxtliyə gedən
bu Ulu yolda,
Neçə qərinələr
qoyacaq dalda,
Neçə əsrlərə
yetişəcəyik,
Böyük nəsillərə
yetişəcəyik!
Üzbəüz dayanıb
görüşməsək də,
Ruhumuzla hər an
görüşəcəyik!

Bəlkə də bir zaman
görüşəcəyik!...
O zaman da öndə
o an da öndə,
Dostlar da arxada,
düşman da öndə!..
Yetişəcək zaman
görüşəcəyik!
Yetişəcək zaman
görüşəcəyik!..

TANRIDAN İMDAD

İlahi nə murdar
bəndələrin var,
Bu gen dünyamızı
eyləyiblər dar.
Nə dahi qanırlar,
nə də İlahi,
Artıbdı dünyanın
kədəri, ahı...
Dərdlər unutdurub,
şur-çahargahı!
Düşünməzlər artıb
bu gün, sabahı.
Aslan meydanına
tülkülər çıxıb,
Səsi, harayından
Aslan karıxıb!
Çaqqallar qurdlardan
çəkir hesabat,
İnsan üçün dad deyir,
Göygöl, Batabat!
Buludlar Günəşi
alıb dövrəyə,
Qarışqa tor qurur,
Filə, Dəvəyə!
Bit-birə – İnsana,
güvə – gəvəyə
Elə daraşıb ki,
anılan deyil,

Eybəcərliklər var,
danılan deyil!
Toxlar var, aclardan
sanki xəbərsiz,
Yaşayır heyvantək,
qəmsiz, kədərsiz!
İnsan var, zilləti
ölçü – qədərsiz!
İnsan var gor qazır,
əldə kəsər, biz!
Ölüm də insana
çatır xəbərsiz...
Dünyanın özümü
yazıqlaşdı?
Yoxsa insanların
azğınlaşdı?
Dərd bu ki, varlılar
lütə möhtacdı,
Çünki nə gözü tox,
nə qarnı acdı!
Varlı lütə, lüt də
kütə möhtacdı!
Gəzdirən başında
millət tacını,
Əyan et ki, bilsin
toxu, acını!
Kasıbın qarını,
varlının gözü,
Bilməm necə dözüür,
aclığa düzüü?!

Yaman qarışıbdı,
ay Ulu Tanrı!
Əsərin məzmunu,
şəirin janrı!
Elə çoxalıb ki,
sənətdə yamaq,
Dadını itirib
söz dadlı damaq!
Yaman dəbə düşüb
oxumaq-çalmaq,
Çobanlar müğənni –
«Ud» olub çomaq!
Elə qarışdı ki, doşab,
bal, qaymaq,
Nə yeməmək olmur,
nə yeyib doymaq!
Yetir bu millətə
əlmini barlı,
Qoy xoşbəxt yaşasın
qışlı-baharlı!
Varkən övladları –
dağlar vüqarlı,
Təmizlə çör-çöpü,
gen aç yolları!
Dəvəni qanadsız,
damağın dadsız,
Elə ki, qalması
yurd toy-büsatsız!
İflin sinələrə
şəffaflıq gətir,

Ya da kəc ölümü
 biryolluq yetir...
 Naqisləri at ki,
 qaynar dənizə,
 Gözündən od çıxsın,
 çöksünlər dizə!
 Qoy zaman dəyişsin,
 qoy an dəyişsin!
 Öz-özünə düşmən –
 İnsan dəyişsin!
 Ver ki, hər insana
 sülh təbli bir qəlb,
 Özüylə gətirsin
 Dünyamıza həb!
 Ki, itsin aradan
 düşmənçilik – Hərb!
 Sevinci bol elə,
 ömrü uzun,
 Kədər də yox olsun,
 Qəm də yox olsun!
 Sevgi ver insana,
 Müqəddəs – Ulu,
 Elə Dünyamızı
 bilgi, dərs dolu!
 İnsanın insana
 dərsləri bəsdı,
 Yığsır ortalıqdan
 qərəzi, qəsdı,
 Həyat özü məktəb,
 hər anı dərsdi!
 Dosta azadlıq ver,
 düşməyə ölüm,

Qıyma ki, bölünüm
 mən bölüm-bölüm.
 Qananı qanmaza
 eyləmə möhtac,
 Ağıllı başlara
 qoy qızıldan tac.
 Polad biləkliyəm,
 polad ürəkli,
 Yazmağı pay verdin,
 eylədin ərkli!
 Ərkliyəm – ərkinə
 güvənirəm mən,
 Heydərək Ərkinə
 güvənirəm mən!
 Yaşamaq eşqliyəm,
 tükənməzəm mən,
 Bir aydın güzgüyəm,
 çirklənməzəm mən!
 Suyun axarlığı
 çatmaz təbimə,
 Düşmənin çoxluğu
 çatmaz hər bime!
 Qələmim qırıcı,
 sözlərim atom,
 Hələ çox kitablar
 yazacaq, tom-tom!
 Qələmim də körpə,
 dilim də körpə,
 Hələ çox qopacaq
 söz qəlpə-qəlpə!
 Sonsuz sətirlərə
 söz səpə-səpə,

Hələ çox yağacaq,
yağışım yenə,
Hələ çox yağacaq,
alqışım Sənə!
Heydəri sən verdin
doğma Vətənə,
Hər kəsi bir soydan
yığma Vətənə!
Tanrımsan! – alqışım,
gileyim də var,
Vermisən – arxam da,
köməyim də var!
Alqışım da sözdü,
gileyim də söz,
Təpərdir, ürəyim –
biləyimdə söz!
Arxam, köməyimsə,
Günəşim, Ayım!
Dünyanı gətirər
Lərzə harayım!
Eldar Sərtqayanın
eşqi, sevgisi,
Müqəddəs amalı,
dərsi, bilgisi,
Ümumxalq təməlli,
saf mətləblidir,
Heydər təməllidir!
İlham təblidir!!

BƏXTİMƏ DÜŞƏN TARİX

Dünyanın dərdləri
mənəmi qalıb?!

Yenə də kədər-qəm
sinəmi alıb.

Üzülə-üzülə
qaldım həyatda,
Sanki doya bilmir
məndən həyat da...

Min əzabdan, min bir
dərddən ötüşdüm,
Öz sevgi dünyama
gərəkədən düşdüm.

Nə kədər-qəm itmir,
nə dərd aparmır,
Nə də əzablarım
bitmir, qurtarmır.

Tanrı özü verib
dərdi də mənə,
Rast edib namərdi –
mərdi də mənə.

O özü yaradıb
ümman qəlbimi,
Seçibdi sözlərə
meydan qəlbimi!

İtibdi yanımdan
doğma da, yad da,

Umacağım da yox,
doğmada, yadda.
Qəlbimin özündə
ləl dolu sərvət,
Özümə yetərli
ölüncə tabət.
Bir sevgi dünyam var –
Odur, Özüdür
Xalqımın ən uzaq
görən gözüdür!
İtsə də yanımdan
doğma da, yad da,
Qalıbdı yadımda
hərə bir adda!
Bir tarix daşıyır
qəlbim özündə,
Bir tarix yaşayır
qəlbim özü də!
Dünyaya yaydığım
bəyanat kimi,
Yazıram duymaqçün
rahat içimi.
Tarixin özündən
kəçüb qəlbimə,
Dünyanın gözündən
kəçüb qəlbimə.
Ürək özü açıb
üzünə qapı,
Çünki açıb özü
üzünə qapı!...

Qəlbimə girsə də
məndən xəbərsiz,
Qazanıb qəlbimdə
sevgi – qədərsiz.
Sevgisi qəlbimdə
azalmaq bilmir,
Yazısı qəlbimdə
azalmaq bilmir.
Ürəyimdə
döyünür söz,
Sanki mənə
öyünür söz,
Misqal-misqal
üyünür söz,
Bənd donunu
geyinir söz!
Yenə də qəlbimə
kəç salmış sözlər,
Qəlbimin özündən
güc almış sözlər,
Yazılır tarix-tarix,
bəxtimə düşən tarix!
Bunu öz əlimlə
yazdım ki, özüm,
Olduğutək qalsın
tarixdə sözüm.
Oda su çiləyən
o nurlu əllər,
Ömrün hər anında
itməz təməllər,

Quruculuq dolu
işlər, əməllər,
Misli görünməmiş
faktlar, amillər
Nələr söyləməyir
düşüncələrə!
Uğurlu illəri
qatdı illərə,
Böyük miras kimi
gənc nəsillərə.
«Xoşbəxtlik simvolları» –
bir dövlət qurdu,
Xalqıma mənəvi
sərvət – qürurdu!
Keçdi qiyamlardan,
sui-qəsdlərdən,
Alıb dövlətini
O, şər əllərdən,
Qorudu böhtandan,
bəd əməllərdən!
Qaynar gəncliyini,
cavanlığını,
Bütün həyatını,
sağlamlığını,
Xalqına xidmətə
sərf etdi Heydər!
Dünyanın diqqətini
cəlb etdi Heydər!
Xalq yükün çiyində
daşdı Heydər!

Ömrünü xalq üçün
yaşadı Heydər!
Odur ki, xalq ilə
qoşadı Heydər!
Heydər – Xalq deməkdir –
Xalq isə Heydər!
Tək bu birlikdədir
qələbə, zəfər!!
Müqəddəsdir Onun
doğulduğu gün!
On may – Qızıl tarix –
Yazıldığı gün!
Yazılır tarix-tarix,
Bəxtimə düşən tarix!

MÜQƏDDƏS OCAQ

*Ömrünün hər varəği,
Xalqının təm-tərəği,
Müqəddəslik rəmzidir,
Ulu Heydər ocağı!*

Müəllif

Müqəddəs ailə –
müqəddəs ocaq,
Məhəbbəti ülvə,
sevgisi sıcaq.
Qohum-dost yanında
alın açıqlar,
Bir ürəkdə vürən
cüt qulaqcıqlar.
Yaşadan özündə
dönməz arzular,
Müqəddəs insanlar,
sönməz arzular
Birləşən talelər
tarix, yazılar,
Odlar yurdumuza
tarix yazdılar!
Tanrı pay da verdi,
oğul-qız adlı,
Qızı ləyaqətli,
Oğulu dadlı!
Qız Sevil adlandı,
oğul da İlham,
Qız sevinc gətirdi,
oğul da inam!

Qız Sevil adlandı –
sevilmək üçün,
Oğul İlham isə
öyünmək üçün!
Sonsuz vüsət aldı,
sonsuz güc aldı,
Oğul da ucaldı,
qız da ucaldı!
Övladlar böyüdü
ərsəyə çatdı.
Həm ata, həm oğul –
xalqa övladdı!
Bu müqəddəs ailə
yurda səs saldı,
Onlardan çoxları
örnək, dərs aldı!
Xalqının gözündə
dönərək Pirə,
Sevinc bəxş eylədi
Yurdda hər yerə!
Ata bayraqdardı,
oğul arxadaş,
Oldu atasıyla
həmfikir – sirdaş!

Sönməz Günəş ocağından
doğan günəş,
Gələcəyə açıq gözlə
baxan Günəş!

Düşmənləri şüasıyla
 yaxan Günəş,
 Qılıncını ölməz hünər
 meydanına
 taxan günəş!

Ata xalqa ata,
 oğulsa qardaş,
 Hər vaxt yaşayacaq
 tarixdə – çağdaş!

Həm Heydər Günəşim,
 həm İlham Günəş,
 Qələmə aldığım,
 ərməğan – Günəş!

Elə parlayacaq,
 tarixdə hər an,
 Günəştək köçəcəm
 mən də dünyadan.

Onlardan aldığım
 sonsuz ziyadan,
 Sənət dünyasında
 doğulan günəş,
 Şeir-söz günəşi
 çağrılan günəş.

Sönməz arzuların
 qoynunda mən də,
 Hərdən dinəcəyəm,
 sinəm dinəndə.

Bütün yazdıqlarım
 bu gün – dünəndən,
 Silinməz iz kimi
 qalacaq məndən!

Bu mənim həyatım,
 bu mənim özüm,
 Günəşlərlə bağlı
 söhbətim, sözüm.

Xalqım, sənin
 tarix yaddaşındı bil,
 Heydər – atan,
 İlham – qardaşındı bil!

Tərənnüm
 etməyə oğullarını,
 Yaşatmağa
 nəzmdə uğurlarını,
 Çəkib zərrə-zərrə
 qəlb fotorafım,
 Köçürməmiş çıxmaz
 cismimdən ruhum!

Bu bir Tanrı hökmü,
 bu ən ümdə borc,
 Dayanmadan yazıb,
 etdirməyə dərc,
 Tanrı mənə uzun
 ömür-gün verib.

Ünvanı düz seçib,
 çox düzgün verib!

Əgər oxumağa
 olarsa meylin,
 Nakam ömür sürməz
 Məcnunun, Leylin!

Bu ocaqdan örnək
götürsə hər kəs,
Millətimiz olar
mətin, yenilməz!

Bir hava çalınır
qəlbimdə yenə,
Söz-sözə calanır
qəlbimdə yenə.
Bir fəsil açılır
sevgi adında,
Yazılmış tarixin
daş yaddaşında.
Ağır sınağından
keçib zamanın,
Qızıl varacağına
köçüb zamanın!
Ürəklər necə də
səssiz danışıb,
Sevgi atəşində
şəksiz alışıb,
Bir ürəktək
iki qəlbə
Döyünübdü
hər an zərblə!
Səsi vardır
tariximdə,
İzi vardır
tariximdə!

İnsanlara
gərək olan,
Milyonlara
örnək olan
İnsanların
məhəbbəti,
Xoş məramı,
sədaqəti,
Öz yolundan
dönməz qəti!
Qəbul etməz
qəbahəti!
Şirin ömür – qızıl tarix,
Taleyimə yazıl – tarix!..
Talelərə et sirayət,
Qoy ucalsın
bu Xalq, millət!!

ŞƏRƏFLİ ÖMÜR YOLUNUN AĞIR ANLARI

Moskva, Kreml,
o böyük mərkəz,
Qeyri millətlərə
böyük yük mərkəz!
On beş ölkədən bir
ölkə quranlar,
«Böyük qardaş» kimi
öndə duranlar.
Artıq kiçilibdi
böyüklüyündən,
Üzdə «qardaş», dalda
dönüklüyündən,
Artıq xəbərdardı
bütün insanlar,
Hər bir xalqa mənsub
qoca, cavanlar.
«Politbüroda» da
səs-səda qalxıb,
Şovinistlər hamısı
ayağa qalxıb.
Qəlbi kin-küdurət
dolu Qorbaçov,
Erməni əlində
olubdu girov.
Rahat buraxmırlar
Heydəri bir an,
Hər addımbaşında
bir quyu qazan...

Qazmaqdan usanmır,
nə yorulurlar,
Bu naqis oyundan
geri dururlar.
Təzyiqlərə məruz
qalan bu ocaq,
Düşmən qarşısında
əyilmir ancaq!
Buna baxmayaraq
olurlar məyus,
Çox ağır itkiyə
qalaraq məruz.
Dünyanı tərk edir
Zərifə ana!..
Nəcib ürəkləri
döndərir qana.
Bu isti ocağa
soyuqluq gəlir,
Zərifə yoxluğu
qəlbləri dəlir.
Heydər əyməsə də
öz qamətini,
Tapşırır torpağa
səadətini!..
Namusu, qeyrəti,
ləyaqətini,
Hər an uca tutan
Zərifə ana,
Nəcib həyatını
yetirir sona.

Ömür-gün yoldaşı,
qızı, oğluna,
Bütün doğmalara –
kökü-soyuna,
Qalan həyatını
tapşırırdı getdi.
Yaşamağa böyük
haqqı olsa da,
Ancaq bu dünyanı
erkən tərk etdi.
Ürəklərə ağrı,
acı, qəm, kədər,
Dolması, əlbəttə,
deyildi hədə.
Ümumxalq sevgisi
qazanan ana,
Olmuş böyük şərəf
Azərbaycana!
Yoxluğu dərd olub
doğma, yadına,
Mükəmməl elminə
və savadına,
Bələd olan hər kəs
təəssüf edir:
Müqəddəs bir Ana
həyatdan gedir!
Gözlərə nur verən
şəfali əllər,
Doğmaya, yada da
vəfali əllər,

Qəlblərdə yaşayan
nəcib əməllər!
Unudula bilmir,
yaddaşdan düşmür,
Zərifəsizliyə
heç kəs uyuşmur!
Ağrılar, ağrılar,
dinməz ağrılar,
Bürüyür qəlbləri
sönməz ağrılar...
Bu ağrını duymaz
hər şair, yazar,
Ancaq o bir qəlbə
əbədi yaşar!
O, Heydər köksündə
yerləşmiş ürək,
Harda ki, kök salıb
müqəddəs məslək!

İtirdi yarını –
bölündü Heydər!...
Müqəddəs sevgidən
yayındı Heydər!
Elə qapılıb ki,
duyguya, hissə,
Onun ağrısını
duyammaz kimsə.
Bu amansız ölüm,
qatil Əzrayıl,

Elə ağrı verdi
silinən deyil!
Bu əvəzsiz itki,
amansız ağrı –
Unudulmaz sevgi,
məhəbbət dağı
Çəkmiş xəyallara
böyük Heydəri,
Xəyallarda keçir,
axşam-səhəri.
O böyük yرای
ovundurmağa,
Onu xəyallardan
yayıdırmağa,
Nə gücü çatan var,
nə iradəsi!
Axı o veribdi
hamıya dərsi,
Heyran qoyub xalqı
hər səriştəsi!
O olub hər kəsə
dayaq, təsəlli,
Mümkündürmü ona
vermək təsəlli?!
Doğmalar – yaxınlar,
qardaş, dost-tanış,
Hərə bir tərəfdə
qalırkən çaş-baş,
Heydərsə xəyaldan
heç doya bilmir,

O təkmi gəlmişdi
dünyaya bilmir?!
Göz yaşı qəlbinə
damlayan Heydər!
Qəlbi boyanmışkən,
qəmə sərəsər,
«Dözməlisən –
Tale payındı Heydər!»
Qeybdən gələn səsdən
ayıldı Heydər!...
«Qəm-kədər dalınca
daş atmalısən,
Sən məni qəlbində
yaşatmalısən!
Sən xalqa gərəksən,
elə gərəksən,
Sən parlaq sabahsən,
xoş gələcəksən!
Qoru sən özünü,
sağlamlığını,
Göstər düşmənlərə,
öz haqqılığını!
Məni ölmüş sayma,
ruhum səndədi,
Sənin xoşbəxtliyin
iradəndədi.
Məni, özünü də
yaşatmaq üçün,
Xalqı – Millətini
yaşatmaq üçün,

Sən özünü qoru,
özünü, Heydər!
Kor qoyma millətin
gözünü, Heydər!
Səni and verirəm,
Qadir Allaha,
Unut dərdi-qəmi,
üzülmə daha!»
Heyrətdən böyüyən
gözləriylə O,
Gəzdi Zərifənin
izləriylə O.
Nə tərpnə bildi,
nə çata bildi,
Nə dincələ bildi,
nə yata bildi.
Axı unutqanlıq
qəlbinə yaddı,
Zərifə tarixdi,
yaddaşdı-yaddı!
Bu ali İnsanın
gənclik illəri,
Birlikdə yaşanan
ömür-günləri,
Dönür fəsil-fəsil,
anbaan yada,
Qızıl tarix kimi
fani dünyada.
Heydər xəyalında
hey təkrarlanır,

Sanki Zərifə də
dönür canlanır...
Axı unudammır,
unuda bilmir,
Nə də onu daha
yanında bilmir.
Axı bu xəyaldır,
anlayır Heydər!
Nə də ki, xəyalsız
qalmayıp Heydər!
Onun təsəllisi
yalnız xəyaldı,
Eşqi döndü Aya,
xəyalı qaldı!
Qürbətdə torpağa
tapşırılan dost,
Ömür-gün yoldaşı,
gültək solan dost,
Sönməz ağrı verdi,
Sönməz Günəşə,
Sevgisi Ay oldu,
xəyalı peşə!
Ayı seyr etməyə
çox həvəslidi,
Elə bil bu ona
güc, təsəllidi.
Uzaqdır hər
dərdi, qəmiylə Heydər!
Burda keçən
hər bir dəmiylə Heydər!

Dönür gəncliyinə
xəyalda Heydər!
Yaşayır o dövrü
məlalda Heydər!
Saf, təmiz sevgiyə
qurulan həyat,
Nə qədər xoş keçdi
illərlə, heyhat!...
Hər bir anı sevinc,
hər anı şuxluq,
Nə qədər ağırmış –
doğmaykən yoxluq!
Birgə sinə gərdik
çətinliklərə,
Xoşbəxt ömür sürdük
biz illər ilə,
Niyə tənhalığı
qıydın mənə Sən?..
Sonsuz xəyallarda
qoydun məni Sən!..
Xəyalım da boşluq,
qəlbim də boşluq,
Heç vaxt bilməsəm də
ağrı, naxoşluq,
İndi ağrıyiram,
inciyrəm mən,
Vaxtsız ölümünə
acıyıram mən!...
Bu qərrib torpaqda
gündüz-gecəylə,

Zərifəylə keçən
anla, vədəylə,
Gəzir gəncliyində,
məlalda Heydər!
Yaşayır hər anın
xəyalda Heydər!
Dalır gəncliyinə
ilk tanışlığın,
Döyünür ürəyi
səmimi, ilğın!..
Zərifə sevgisi,
qənirsiz, çılgın!
Ən ümdə dəyəri
şux cavanlığın!

Zərifə ölməyib –
O sağdır – durur!...
Heydərə ruhuyla
gətirir qürur...
Qoruyur hər zaman
onu ruhuyla,
Şad olur zəfəri,
hər uğuruyla...

Qəlbimin ağrısı
vurur çiynimə,
Necə düşüncələr
dolor beynimə...

İnsanda etibar,
 inam, həssaslıq,
Ovundurmaz onu
 heç bir xoş qılıq!
Ağrılar tükənməz,
 yük yüklüyündə,
Heydər qalır yenə
 böyüklüyündə!
İradəsin desəm –
 poladdan möhkəm,
Mənə elə gəlir
 səhv eyləmərəm!

O, BÖYÜK DIQQƏTƏ LAYİQDİR

O, böyük diqqətə
 olurkən layiq,
Çoxları aparıb
 özünü sayıq!
Dünyanın dərdini
 çəkən Heydərə,
Xalq üçün qəlbini
 sökən Heydərə!
İnsanlıqla
 diqqət lazımdır, ancaq
O, necə doğulub,
 elə qalacaq.
Ona bir dünyanın
 diqqəti gərək!..
Ona hər insanın
 diqqəti gərək.
Onunçun qəlbimi
 mən hey sökərək,
Rəsmi hər sətirə –
 bəndə çəkərək,
Anlatmaq istərəm
 Anlamazlara,
Özün xoruz sayan –
 banlamazlara!...
Hikmətsiz, zəhmətsiz
 ucalmaq eşqi,

Bu xalqdan – millətdən
bac almaq eşqi,
Kəsilib çoxunun
qəlbinə hakim!..
Olmağa millətin
zövqünə hakim,
Min oyundan çıxıb
minbir fənd ilə,
Min insan ovlayıb
bir kəmənd ilə,
Özünü qəlblərə
yaxmaq istəyir,
Yüksək kürsülərə
qalxmaq istəyir!
Ancaq saymaq olmaz
bu Xalqı hərif,
Ona lazım deyil
saxtalıq, tərif!
Xalqın Heydəri də,
İlhamı da var!
Nəvə Heydər kimi
davamı da var!
Xoşbəxtliklə dolu
ünvanı da var!
Nə olsun ki, xalqın
avamı da var?!...
Bəlkə «91-lər»
çıxıb yadından,
Ola bilsin ki,
zay çıxanı da var?..

Soruşuram xalqın
kəmsavadından.
O gündən bu günə
ötən günləri,
Say–vur, üst–üstə gəl
«91-lər»lə,
Üz–üzə durmusan
gör ki, kimlərlə,
«91-lər –
xalqın ziyalıydı! –
O toplaşma da bir,
Haqq yazısıydı!»
İndi bir ordudur
o «91-lər»,
Yetişib nə qədər
yeni nəsillər!
Hələ qeydiyyatsız
olan milyonlar,
Xalq – Heydər yolunda
yorulmayanlar!
Daha mümkün deyil
qırmaq qəddini,
YAP möhkəm qoruyur
Xalq sərəhəddini!
Xalqımın Heydəri,
İlhamı da var,
Onlara tükənməz
inamı da var!

Nəvə Heydərinə
inamı da var,
Onları izləyən
ilhamı da var!
Onları vəsf edən
Eldarı da var,
Yenilməz şairi,
yazarı da var!
Ziyanın yarısından
qayıt, Kəmsavad!
Sənə də doğmadır
bu yurd, – Kəmsavad!

**HEYDƏR ƏLİRZA OĞLU
ƏLİYEVİN QARS SƏFƏRİ**

Qoca türkün
Günəş oğlu Qarsdadı,
Dostlar sevinməkdə,
düşmən yasdadı!
Atatürküm! –
Qəhrəmanım! – Heydərim!
Hər addımı
xoşbəxtliyim, zəfərim,
Addımıyla
Qarsa düşdü səfərim.
Dincəlməyən
qələm adlı kəhərim
Olanları
yazmağa israrlıdır,
Heydər ömrü
uca dağ vüqarlıdır!
Zirvərələri
fəth etməyə adətkar,
Böyük alim –
ən müqqəddəs sənətkar,
Bir ümmandır –
Orda hər cür sənət var!
O özüdür
ən nəğməkar bəstəkar,
Sözlərində
hər nəğmədən ahəng var!
Öz xalqıyla,
millətiylə ahəngdar,

Qoca türkün
 nərsiylə ahəngdar,
 Yer üzündə
 səsi var, nərsəsi var!
 Tanrı verib –
 millətimə Xilaskar!
 Torpağıma,
 Vətənimə Xilaskar!

Böyük sevinc içindədir –
 Qars da, mən də,
 Başım buludlara dəyir
 qürurumdan sinəmdə.
 O, tarixin yaxasından
 tutub elə silkələdi,
 Qoç Koroğlu nərsiylə
 düşmən üstə od ələdi!
 Unudulmaz yaraları
 tarixiylə sadaladı:
 «Arxa durub, atıb önə
 ermənitək azğınları,
 Rus ordusu Qars boyunca
 yaradıbdı qırğınları.
 Soyqırırma məruz qalıb,
 Türkün qız və oğulları!
 Heç unutmaq mümkündürmü
 bu tarixi ağrıları?!» –
 Tarixin düz
 gözlərinə dedi – Heydər!
 Adəti tək, düşmənlərin
 üzlərinə dedi – Heydər!

«Azərbaycan – Türkiyə! –
 Bir millət – iki dövlət!
 Olmuşuq, olmalıyıq
 qiyamətəcən tabət!
 Budur bizim haqq yolumuz,
 Əbədi, mütləq yolumuz!
 Biz tarixin sınağından,
 Qoca Türkün qaynağından,
 Mərd çıxmışıq, ucalmışıq,
 Tarixboyu bir qalmışıq!
 Qoy eşitsin yağı düşmən,
 Əgər gəlsəm ona tuş mən,
 Bir yenilməz Türkoğlütək,
 Öz xalqımın mərd oğlütək,
 Güc-qüvvəmi duyacaqdır,
 Öz qanında doyacaqdır!
 Fəsil-fəsil yazılmalı
 Tarixim var hələ mənim,
 Zərrə-zərrə çözülməli
 Arxivim var hələ mənim!
 Yazılacaq varaq-varağ
 Haqsızlıq və ədalət, haqq!
 Bu günümdən fəsil-fəsil
 Oxuyacaq sağlam nəsil!
 Bu günlərin hər varağı,
 Qoca Türkün hər növrağı,
 Tarixində qalmalıdır!
 Bu sevinci hər Türk oğlu
 Tarix-tarix dadmalıdır!
 Səma mənim,
 yer mənimdir,
 Türkiyə də vətənimdir!!»

ŞAH NAMƏ

Mən vuruldum
xalqın qızıl tacına,
Çevrildim müqəddəs
söz aracına!
Bilmədilər
Eldarın ehtiyacı nə?
Bitdi öndə
«Üləmalar» – «Varanlar»
Kəsdi yolu
qaranlıqlar, toranlar,
Qazamata doğru,
getdi tirənlər*
Görəmmədi məni
uzaqgörənlər!..
Öz xalqıma
yaramaqçün doğuldum,
Haqq yolunda
qranittək yoğruldu.
Böyük-böyük
məclislərə çağrıldım,
Səmadaydım,
birdən yerə çaxıldım,
Güvəndiyim
uca dağdan yığıldım...
Uca dağlar başı
birdən qaraldı,

* Tirənlər- sərnəşin daşıyan qatarlar

Ötdü bahar, öndə
boran-qar oldu.
Xoşbəxtəm ki,
Tanrı mənə yar oldu.
Aldı ağışuna
qazamat məni,
Elə bil unudu
həzarət məni,
Qorudu Allahdan
nəzarət məni!
Dürr sözlər qəlbimdən
bir an getmədi,
Yaxşı ki, yaddaşım,
yadım itmədi,
Ünüm doğmaya, nə
yada yetmədi.
Dörd aylıq qazamat,
bu fəna həyat,
Yetdi sonluğuna,
bitdi, nəhayət!
Qəlbimdə yaşadım,
həyatdan itdim,
Dörd ay doğmaları
tamam tərək etdim.
Bir mən oldum,
bir düşüncəm, bir qələm,
Gözlərimdə
oldu sanki Pir – qələm...
Gümanım o,
inamım o, qəsdim o,

Yaman oldu
dar günümdə rastım o.
Gecə-gündüz
gücü verdim qələmə,
Yalvardım ki,
məni bədnam eləmə.
Çağırantək
tez yapış ki, əlimdən,
Yazaq qalsın
nə söz qopsa qəlbimdən.
Məhəl qoyma
mühitə, nə iqlimə,
Xidmət üçün
öz xalqıma, elimə,
Götürmüşəm
sən qələmi əlimə.
Yaz, qoy qalsın
adımızdan tarixdə,
Görsünlər ki,
izimiz var tarixdə...
Yaz görsünlər
bizdə olan qüdrəti,
Tarix özü
verəcəkdi qiyməti!
Çatacaqdı
hər kəsin öz hörməti,
Yaz duyulsun
sözümüzün hikməti.
Tanıyırım
Heydər quran hökuməti,

Çünkü onun
özəyində adım var,
Tarixində
yaddaşım var, yadım var.
Azərbaycan –
Hökumətim, varlığım,
Adındadır
mənim ixtiyarlığım,
Azadlığım –
sonsuz bəxtiyarlığım!
Yaz, ey qələm,
yaz bunları durmadan,
Şah namətək
Azadlığa türmədən!...
Yaz ki, sınmaz
Azərbaycan övladı,
Gözlərində
qalmaz onun muradı!
Yaz, bilsinlər
qayalaşır ürəyim,
Yaz, bilsinlər
qayalaşır kürəyim,
Qayalaşır,
dizim, belim, biləyim,
Mən Xalqıma,
Millətimə gərəyəm!
Millətimin
öndərinə gərəyəm,
İlhamına,
Heydərinə gərəyəm!

Qaya kimi
yaddaşım da, yadım da,
Qaya kimi
səslənəcək adım da!..
Yarmaq üçün
zindanları, bəndləri,
Ötmək üçün
bütün sinəbəndləri,
Qolumda güc,
ürəyimdə təpər var!
Hələ öndə
keşməkeşli günlər var.
Yaz, desinlər –
çox güclüdür qələmi,
Yaz, heyran qoy
bütün dünya-aləmi!

Qələm mənə,
mən qələmə sarıldım,
Nə o bezdi,
nə də ki mən yoruldum.
Yaza-yaza
çətinliklər yaşadım,
Öz adımla
şərəf ilə daşdım!

İnsan gördüm,
türmə mənə dar gəldi,
İnsan gördüm,
türmə mənə ar gəldi,

Bu dünyanın
işi belə əngəldi...
Danışırım,
kədərimsən, qəmimsən,
Türmədə də
yeganə həmdənim sən.
Yaza-yaza sən də
məntək döz, qələm,
Türmədəki
tarixi də yaz, qələm!
Yaz, tutublar
bir şairi, yazarı,
Axı nəydi
bu şairin azarı?...
Haqdan yazdı,
haqsız oldu bir anda,
Keçir günü
qazamatda – zindanda...
Azərbaycan
adlı azad məkanda,
Kök atıbdı
qarakol da, tikan da.
Qızılgülü
sarmaşıqlar basıbdı,
Bülbül özün
qarakoldan asıbdı...
Haqq üzünə
qara çətir çəkilib,
Şərəfsizə
qızıl saray tikilib...

İnsanlığa
qiymət verən tapılmaz,
Qaranlıqda
nə bəd işlər yapılmır?!
Min günahla
həccə gedən həcilər,
Alim libasında
bu çəkməçilər
Min oyun çıxarır,
min oyun qurur,
Əlinə düşənin
kök-soyun qırır...
Gəncədə tək,
bir həcinin əlindən,
Bir rəzilin
fitnəsindən, felindən,
Hamı dad söyləyir,
hamı dad deyir,
Allah özün yetir
bir imdad, – deyir!
Söykənbdi
bilməm hansı karan*^a,
Çevrilibdi
bu mahalda klana.
Şəhər-bazar
ona töycü toplayır,
Yenə qarnı,
gözü acdı, doymayırl!

* karan - dayaq

Hara dönsən
var barmağı, var əli,
Hər addımda
gördüyü bəd əməli.
Sənə olan
sədaqəti saxtadır,
Anlamazdır
ədalət nə, haqq nədir.
Gözləri Sən
əyləşdiyin taxtdadır,
Ona görə
bu insanlar saxtadır!
Əvəzin yox,
çünki səni Haqq verib,
Millətimə
bir arxa – dayaq verib!
Məni sənə arxa –
haray göndərib,
Vücudumu anam doğub,
ağlımı Ray göndərib!
Bağlanmışam
öz xalqıma, elimə,
Haqq qələmin
götürmüşəm əlimə!
Neyləyim ki,
vurdular nahaq məni,
Ancaq yenə
tərk etmədi haqq məni!
Haqqın özü
haqq əlini uzatdı,

Məni dartıb
qazamatdan çıxartdı!
Azadlıqda,
doğmalar yanında,
Azadlıqda –
«Azadlıq qınıdayam»...
Nadürüslər
haqqı tamam unudub,
Gözlərini
elə bil ki, qan tutub.
Vəzifəli,
pul düşgünü, ucuzlar,
Qan içməyə
vərdişlilər, quduzlar,
Duz gölündə
üzsələr də duzsuzlar,
Yatağı da
pulla dolu, pulsuzlar!..
Aralıqda
şimşək kimi çaxanlar,
Efirlərdə
özün gözə soxanlar,..
Daraşib millətə
bir gənə kimi,
Sorur insanları
ölənə kimi!
Nazir var
yığır nəzir,
Hansı ki,
kasıb gəzir...

Evi pul, taxçası pul,
boxçası pul,
Bağ evində sarayı,
baxçası pul.
Bitirənlər nə yaman
lüt imiş, kasıb imiş?
Vidanı yatanları
bit-birə basıb imiş!
Ümidim, Qıbləgahım!
özün et ki, bir əlac,
Nə lüt olsun, nə kasıb,
nə varlı ona möhtac!..

GƏNCƏDƏ QIYAM

Elə bil ki, qəfil
qəzaya düşdüm,
Havası çatmayan
fəzaya düşdüm,
Ayazlı-şaxtalı
quzeyə düşdüm.
Mən elə üşüdüm,
elə üşüdüm,
Alnıma tər gəldi –
əcəl təri tək,
Sanki gözlərimdə
parladı şimşək.
Yaşamaq istərkən
böyük həvəslə,
Üz-üzə qalmışam
mən sui-qəsdlə.
Axı öz içimdən
sökülürəm mən,
Öz əlimlə şişə
çəkilirəm mən.
Axı bölünürəm –
bölürlər məni,
Axı yolunuram –
yolurlar məni.
Xalq içindən çıxan
qulunlar məni,
Özün gözə soxan
məlunlar məni,

Elə sancırlar ki,
sancılıram mən,
Acı taleyimə
acıyıram mən...
Axı yol keçmişəm
Qanlı yanvardan,
Axı dərd çəkmişəm
qandan–qadadan!
Bu acı taleyi
yazan Xudadan,
Hər gələn axşamdan,
sökülən dandan,
Dilək diləmişəm,
əhd eləmişəm,
Gücüm çatan qədər
cəhd eləmişəm.
Ki, qoy son qoyulsun
bu bəd yazıya,
Bu milət də çatsın,
istək, arzuya.
Bakıda tökülən
qanların ahı,
Yaddan çıxarmışdı
axşam-sabahı.
Unudub muğamı,
şur, cahargahı,
Zülmət içindəydi
xalqım, özüm də,
Gecəyə dönmüşdü
xoş gündüzüm də!..

Bağlı cinayətlər
açılır kimi,
Guya düşmənlərdən
qaçılır kimi,
Qardaşın üstünə
qardaş yeriyir,
Süngünü qəlbimə
birbaş dirəyir,
Qurumuş gözlərə
qan-yaş çiləyir.
Gəncənin üstündə
qara bulud var,
Sükuta qərq olub
hər küçə-bazar.
Ölüm qorxusu var,
qan qorxusu var,
Düşmənin içimdə
bir ilxısı var.
Kişnəsə yağacaq
güllə yağışı,
Kükürəyəcək ana
ahı, qarğıışı.
Görəcək baharda,
boranı, qışı.
Yenə üşütməyə
düşəcəyəmmi,
Yenə mən qırılıb,
öləcəyəmmi?
Əlimlə özümü
böləcəyəmmi,

Əlimlə gözümü
dələcəyəmmi?
Suallar, suallar –
qara suallar,
Sanki olub itməz
yara, suallar.
Bəxti qara,
günü qara suallar,
Dönüb yenə
ahu-zara suallar.
«O dahi lazımdır,
O dahi mənə,
Bəsdir dünyaların
günahı mənə!»
Cana doymuş xalqım
kündə-bucaqda,
Gözünü bişirən
odda-ocaqda,
Hey Onu söyləyir,
hey Onu deyir,
İçim məni, çölüm
özgəni yeyir.
Axı dünya görür
onu mənsiz də,
Axı dünya bilir
mənli, mənsiz də,
Vüqarına diqqət
kəsilib cahan!
Sülhün qəşərindən
çəkilib cahan,

Yurdsuztək yurduma
tökülüb cahan.
Dünyanın gözləri
dikilib mənə,
Dünyanın sədləri
çəkilib mənə,
Ağa qara pərdə
çəkilib yenə!
İçimdən axtarıb,
içimdən tapıb,
İçimdə yoğurub,
içimdə yapıb,
İçimdə bişirib
çıxarıbdılar!
Fır kimi şişirib,
çıxarıbdılar!
Kimi şiş götürüb,
kimi də bəxşiş,
Kimi qurd dərisi,
kimisi çəpiş,
Hərəsi bir dona
bürünüb gəlir,
Əvvəli yaş olub,
qurunub gəlir,
Əfi ilan kimi
sürünüb gəlir!

Dörd iyundu,
top atəşi – qiyam var!
Xalqın taleyinə
acı qəyyumlar,
Millət qeyrətini
çəkmək adıyla,
Qatı düşmən kimi,
əslı, zatiyla!
Beş-beş gözən topalar,
Hallı-hallı hampalar.
Yoğurublar, yapıblar,
Yeni adda tapıblar.
«Tayfun» adlı bir oyun,
durub bir sürü qoyun!...
Silah-sursat əllərdə,
Yağlı vədlər dillərdə.
Yedəklərdə gözənlər!
Balayanlar, Süsənlər,..
Millətimin içində,
Yurdumun hər küncündə,
Dedi-qodu təməlli,
Bəd arzu, bəd əməlli!
Milyon rəngə çalanlar,
Bu zəhərli ilanlar,
Əldə bir tuluq zəhər,
Gəzərək şəhər-şəhər,

Qodu-qodu oynayır,
 bulğur* kimi qaynayır...
 Ömrü «beşdaş» oyunlu,
 Yası da toy-düynlü
 Keçirən bu rəzillər,
 Düşüncəsi əlillər!
 Silah-sursat paylayır,
 İnsanları tovlayır,
 Bəd oyuna çəkirlər,
 Binəsini sökürlər...
 Qardaşı qardaş üstünə,
 Yurddaşı yurddaş üstünə
 Qaldırmağa cəhd göstərir.
 Qardaşı qardaş əliylə,)
 Yurddaşı yurddaş əliylə,
 Öldürməyə cəhd göstərir!
 Quruyub qan damarlarda,
 İnsanları meydanlarda,
 Qalan şəhər – ulu Gəncə!
 Dərdə düçar olub necə?!
 Patronları insanlara
 ovuc-ovuc paylayırlar
 bu naqislər!
 Bilə-bilə insanları
 qırğınlara haylayırlar
 bu naqislər!
 Gəncə dərd içində,
 Gəncə xəstədi,

* Bulğur – yarma(buğda)

Gözlər intizarlı,
 qulaq səsdədi.
 Hər bina, hər bir ev
 zindan görünür,
 Şəhər olacaqdır
 viran, görünür...
 Qəlbimdən özümə
 təsəlli kimi,
 Sətirlərini sülh
 təməlli kimi,
 Elə hey yazsam da
 dincliyim itib,
 Sanki qocalmışam,
 gəncliyim itib.
 Kövrək uşaq kimi
 əlimdən tutub,
 Dərd məni gəzdirir,
 dərd məni yorur.
 Həyat yasaq kimi
 sinəmdən tutub,
 Dərd məni öldürür,
 qəddimi qırır!
 Axı nə vaxtacan
 biz gözü bağlı,
 Axı nə vaxtacan
 biz köksü dağlı
 Qalıb, yedəklərdə
 gəzişəcəyik,
 Özü-özümüzlə
 döyüşəcəyik?!
 Göz yaşım qəlbimlə
 bir olub axır,
 Sanki gözlərimdə

ıldırım çaxır.
Axı öz əlimlə
özümə qənim,
Kim məni yetirib,
kim məni əkib?
Axı öz kökünə,
soyuna qənim,
«Səlib yürüşü»nə
kim məni çəkib?
Bu ölüm qoxusu,
bu qan qoxusu –
Bu ölüm qorxusu,
bu qan qorxusu,
Ləkəsi silinməz bir yara kimi,
Axı hardan düşüb,
içimə mənim?
Ahıllıq dövrünə işarə kimi,
Axı dən də düşüb,
saçıma mənim!
Axı düşmən deyil,
qarşımda duran!
Niyə düşmən olub
xalqımdan olan?...

Sonu görünməyən
bu iğtişaşda,
Sanki qan ağlayır
torpaq da, daş da,
Bütün ölkəboyu
narahatlıq var,
Hər küncdə bir söhbət,
bir danışiq var.

İqtidar itirib
başını küydən,
Sanki narahatlıq
tökülür göydən.
Hər yağan yağışdan,
hər axan çaydan,
Yurdda hər şəhərdən,
qəsəbə, köydən,
Ürəkləri sıxan
xəbərlər gəlir,
Yurdundan Yurduma
əsgərlər gəlir!
Qardaş qanı axıb
Gəncədə artıq,
Yol verilib böyük
dəhşətə artıq.
Çevriliş anında
qalıb hökumət,
Daha mümkün deyil
başqa qənaət!
Cəbhədən paytaxta
yeriyir ordu,
Böyük təhlükələr
bürüyür Yurdu!
Ümitsiz, ələcsiz
bu cəbhəçilər,
Alim libasında
bu çəkməçilər,
Nə bir tədbir görür,
nə yoldan çıxır,
Nə narahat olur,
nə haldan çıxır.

Xalq isə narahat
bir nəfər kimi,
Hər insan döyüşkən
bir əsgər kimi,
Acı taleyinə
bürünüb ancaq!
Acı gileyinə
bürünüb ancaq!
Kimə gileylənsin,
onu da bilmir,
Kimə güvənməsin
dana da bilmir!
Bundan ağır günü
olacaqdımı,
Ölkə elə başsız
qalacaqdımı?
Daha gizlədəmmir
ağrısını xalq,
Daha gizlədəmmir
arzusunu xalq!
Xalqımın var ikən
böyük övladı,
Lüzummu yadlardan
uma imdadı?
Daha açıq deyir
xalq öz sözünü,
Daha geniş açıb
xalq öz gözünü,
Acı taleyini
görüb gözüylə,
Yadların ağzından
vurub sözüylə,
Özü öz taleyin
qorumaq üçün,

Önümdə öndərim
varımdır! – deyə,
Yenillməz öndərim
lazımdır! – deyə,
Xalq - Heydər! - söyləyir –
Xalq - Heydər! - deyir,
Xalq onu önündə
görmək istəyir!
Xalqın taleyinə
hakim olanlar,
Xalqın qınağına
məhkum olanlar,
İqtidar özü də
itirib başın,
Özü öz əliylə
bişirib aşın!
Özü zəhər qatıb
indi içəmmir,
Yolun özü söküüb,
indi keçəmmir!
Öz əliylə qurub
özünə tələ,
Rast olub tutduğu
bu bəd əmələ!
Suda boğulantək
saman çöpündən
Ha yapışsa belə
xilas yoxdu!
Yapışıb armudun
yetmişindən,
Kalını da töküüb,
dənəsi yoxdu!

XƏYALLARIMIN
KLİVLƏND SƏFƏRİNDƏN

Uçan xəyalların
yelkənindəyəm,
Xəyal göylərdədi,
göz Klivlənddə.
Bitib xəyalımda
Klivlənd özü,
Gör qalib nə qədər
göz, Klivlənddə!

Tanrım, özün arxa,
dayaq ol Ona,
Qıyma məğrur xalqın
məğrur oğluna!
Heydər yarasına
tez şəfa ver ki,
Qoy tezliklə dönsün
doğma yurduna!

Uşaqdan-böyüyə
narahat xalqım,
Edib dərgahına
amanat, xalqım!
Onu elə sağalt,
elə qaytar ki,
Çatsın istəyinə
narahat xalqım!

Onun ağrısını
böl ver mənə də,
Bir ağrı saxlama
o mərd sinədə.
Dönsün torpağına,
dönsün yurduna,
Qurbanlar kəsilsin
Yurdda yenə də!

Onun ağrısını
bölməyə Yurdda,
Milyonla insan var
əli Allahda!
Yolunu gözləyir
böyük həsrətlə,
Yurdunda qohum da,
doğma da, yad da!

Odur ümidgahı,
doğmanın, yadın,
Odur Qibləgahı,
sağlam həyatın!
Kəsmə ümidini
millətin, Tanrı,
Onun kölgəsində
murada çatsın!

Adıdır yelkənli
arzum, ümidim,
İstərəm həmişə
iziylə gedim!
Kəsmə izlərini
Yurdumdan Tanrı,
Bu xalqı Onuntək,
sevən görmədim!

Xalqın da sevgisi
ancaq Onadır,
Dünya bir yanadır,
O, bir yanadır!
Dünyanın ən ali
insanı kimi,
Xalqın ürəyidir,
xalqın canıdır!

Döyünür qəlblərdə
ürək narahat,
Yol çəkir milyonlar,
bəbək – narahat,
Gözləyir yolunu
xalqı həsrətlə,
Diləyib Allahdan
kömək – narahat!..

O, xalqın qəlbinə
elə hopub ki,
Bir an yaddaşlardan
düşmür ki, düşmür!
Xalq Onu biryolluq
elə seçib ki,
Kimsə o sevgini
aşmır ki, aşmır!
Xalqımın ümidi
yalnız onadır,
Dünya bir yanadır,
O, bir yanadır!!

YETİRDİN TÜKƏNMƏZ
QAZANCA MƏNİ

Elə isnişdirdin
a Gəncə məni,
Döndərdin özünçün
güvəncə məni!
Elə dayanmışam
keşiyində ki,
Kimsə döndərəmməz
ölüncə məni!

Sənət aləminə
elə çağırдың,
Biləyimdən tutub
dağa çıxardın!
Nizami ruhuyla
elə yoğurdun,
Döndərdin yenilməz
dilmanca məni!

Sinən üstə dərdim
ömür barını,
Şənlikdə keçirdim
qış-baharını,
Çin etdin Eldarın
arzularını,
Eylədin tətiksiz
tapanca məni!

Nizami ruhunda
kökləndim qaldım,
Stilində yazdım,
qalxdım, ucaldım,
İrsindən sönməyən
ilham, güc aldım,
Döndərdin qələmi
qılınca məni!

Hərdən oda atdın,
hərdən məclisə,
Salaraq rastımı
yaxşıya, pisə,
Hətta düçar etdin
dörd ay məhbəsə,
Çıxardın sınaqdan
yamanca məni!
Elə yüklədin ki,
şeyrlə, sözlə,
Baxıram hayata
mən açıq gözlə!
Qəlbimdə qaynayan
söhbətlə, sözlə,
Qaytardın özümə
inanca məni!

Qeyrətin çəkməyə
Nizami kimi,
Tanrının verdiyi
qızıl qələmi,
Zəngin arzularla
qına qoymadan,
Göstərdim düşməmə
güc, iradəmi!

O Böyük rəhbərdən
yazdım şah əsər!
Çünki xalq yolunda
olub sərəsər!
Düşməni qarşısında
qürurla durub,
Göstərib hər zaman
cəsarət, hünər!

Zəfər, qələbəsi
bir-birin aşıb,
Məğrur sinəsiylə
qaynayıb, daşıb,
Sağlam əqidəsi,
təbiylə Heydər
Hər vaxt bu millətə,
xalqa yaraşıb!

Nizami heykəlin
Sankt-Peterburqda,
Ucaldıb, ruh verdi
O, doğma yurda!
Torpağında vardır
ölməz izləri,
Heydərle heç zaman
qalmazsan darda!

Yeni Gəncəyə bax! –
Gülüstana bax!
Qürurlu dayaqdır
solun, sağında.
Köksündə göyərən
Heydər parkı da,
Bir canlı tarixdir –
Heydər adında!

Gəncliyi qoynunda
qürurla keçib,
O sənin suyundan,
suyundan içib,
Şan-şöhrət sahibi
Dünya-aləmdə,
Həm özü seçilib,
həm cahən seçib!

O böyük fəxridir,
Ulu Gəncənin,
Nəğməsi, nəşidir
Ulu Gəncənin!
O böyük oğludur,
qoy bilsin aləm,
Odlar yurdumuzun,
həm də Gəncənin!

Kükrəyən qəlbimdə
söz-sözü çəkir,
Düşüncəm sənətdə
yeni bağ əkir,
Nizami irsində
Eldar yurd tikir,
Yetirdin tükənməz
qazanca məni.

MƏNİM GÜNƏŞ QARDAŞIM

Sevinc kimi doğuldu,
qranitdən yoğruldu,
Müqəddəs bir ocaqda
parlayan ulduz oldu.
Böyüdü mərd-mərdanə
xalqına övlad oldu
Günəşin günəş oğlu,
mənim günəş qardaşım!

Günəşin qaynağından
ucaldı O, qalxdı O,
Həyatın sınağından
yenilməz, mərd çıxdı O!
Düşmənləri alovlu
nitqləriylə yaxdı O,
Günəşin günəş oğlu,
mənim günəş qardaşım!

Ata Günəş, oğul od,
nə xoşbəxtsən doğma Yurd!
Unut, dərdini unut –
vüqarını uca tut!
Sevir səni doğma yurd
ruhuyla Dədə Qorqud!
Günəşin günəş oğlu,
mənim günəş qardaşım!

Bir atanın oğluyuş,
Ulu xalqım, Sən və mən,
Yolumuzda doğruyuş,
Ulu xalqım, Sən və mən!
Tanrıdan payımızdır –
Mən demirəm özümdən,
Günəşin günəş oğlu,
mənim günəş qardaşım!

Sən xalqın ilhamının
ilhamıtək doğuldun,
Çətin həyat yolunda
ilham ilə yoğruldu,
Xalqın, millətin oğlu,
xalqın İlhamı oldun!
Günəşin günəş oğlu,
mənim günəş qardaşım!

Xalqımın tale yolu –
Ulu Heydər yoludur,
İlhamın da siması
Heydər kimi nurludur,
Bu yolun davamçısı
onun Günəş oğludur!
Günəşin günəş oğlu,
mənim günəş qardaşım!

Aydın səma altında
günəş nurlu bir övlad,
Arxasında durmağa
Tanrıdan umdum imdad,
Xalqın, elin güvənci
qazanıbdı etimad!
Günəşin günəş oğlu,
mənim günəş qardaşım!

Dünyanın diqqətini
çəkib hər an özünə,
Çevrilibdi xalqımın
uzaqgörən gözünə!
Arxadır arxasına,
xalqın xoş məcrasına,
Sevinc dolu yaddaşım,
mənim Günəş qardaşım!

Diqqət kəsildim mən də
addımına, izinə,
Hər meydanda öyünən
düşə bilməz izinə.
Onun qüruru ilə
hər an ucadır başım,
Ümidim, məsləkdaşım,
mənim günəş qardaşım!

Düzülür sətirlərə
sözlər özü qərarsız,
Heydər yolun qorumaq
mümkün deyil İlhamsız!
Heydərimin davamı,
odur tək arxadaşım,
Günəşin günəş oğlu,
mənim günəş qardaşım!

Zamanın bayraqdarı
Heydərdən sonra odur!
O, ziyadır, işıqdır!
Çünki Günəş oğludur!
Hər addımda gərəyi,
hər an arxa-köməyi,
Sağlam ruhlu mərd oğul,
Ulu Xalqın gərəyi!
Ürəyim, canım, başım,
mənim günəş qardaşım!

Gözlərimə nur gəlir
baxdıqca vüqarına,
Gərəcə sinəsini
xalqın ağrılarına,
O yenilməz ucalıq,
xoşbəxt ömür, gələcək,

O, sonsuz sevgisini
öz xalqında görəcək!
Müqəddəs bir ocaqdan
təməl alan İlhama,
Söykənib yetişəcək
xalqım sonsuz ilhama!
Qürurla söylədiyim
bu alovlu nitqimlə,
Hər zaman məmnun olub
qanımla, iliyimlə,
Deyəcəyəm ki, odur,
yenilməz, mərd soydaşım,
Günəşin günəş oğlu,
mənim Günəş qardaşım!

Sevin xalqım, məmnun ol,
yetirib qadir Allah!
Bu gündən də xoş olar,
İlhamla gələn sabah!
Çünki yenilməz İlham
Heydərin sabahıdır,
O, Heydər arzusunun
böyük qərargahıdır!
Başımızın üstündə
Ulu Heydər bayrağı,
Öndə də İlham kimi
sönməz ümid çırağı!

Yollarına nur saçıb,
Hər vaxt zəfər çalacaq,
Ucalıb Heydər kimi
O da Günəş olacaq!
Mən inamla deyirəm,
ona Günəş qardaşım!
Sönməz Günəşin oğlu –
Sönməz Günəş
qardaşım!

ÖRNEK

Bağla ümidini
qadir Allaha,
Bais olma heç vaxt
naləyə, aha.
Batırma özünü
bitməz günaha,
Şəkk etmə, ey insan,
axşam, sabaha.
Gözdən ürəklərə
axsan yaxşıdı,
Haqqa açıq gözlə
baxsan yaxşıdı.
Düzlük insanlığın
itməz naxışdı,
Laqeyd yaşamaqdan
ölmək yaxşıdı.
Taleyin zülmünə
dözüm, tab gərək,
İnsan bir kəc qılinc,
həyat biçənək.
Çalış bostanında
sağlam toxum ək,
Kəc övlad səni də
əzib, biçəcək.
Ərlər meydanında
nər kimi dayan,
Yatmağa tələsmə,
sən erkən oyan.

Unut keçənləri,
irəli boylan,
Olma xalq yolunda
əzabdan doyan.
Can boğazdan keçər, –
deyib atalar,
Onu da çox güdən
canından olar.
Gözlərdir insanın
həyat məşəli,
Belə qoyulubdu
ömrün təməli.
Həyatın özünü
ye gözlərinlə,
Çalış yaddaşlarda
qəl izlərinlə.
Özünə tor qurma
öz sözlərinlə,
Sağlam körpəni də
diqqətlə dinlə.
Örnək olmaq üçün
tap örnəkləri,
Buraxma yaxına
sən ibrətləri,
Qiyət ver insana –
ağıllı, dəli,
Çox gülən özü də
olar gülməli!
Gözlə məntiqini
batmandan ağır,
Qorxma ölümdən də,
bəxtini çağır.

Xalq üçün sən açsan
bir nazik cığır,
Taleyinə yollar
açılacaqdır.
Uzaq ol yaltağın
şirin sözündən,
Çalış insanları
tanı gözündən.
Hər an təmkinli ol,
çıxma özündən,
Nər də düşər tora,
bir kəc sözündən.
Ver ki, sən qiyməti
sözün düzünə,
Ölçülü söz danış,
düz ol sözünə.
Vec vermə düşmənin
əlli, yüzünə,
Bir dost minindən bəd,
dursa üzünə.
Mərd düşməndən qabaq,
bəd dostdan dalda,
Yerisən kürəyin
götürməz balta.
İtə yüyən vursan,
madyana xalta,
Qoyacaqdır səni
ayağı darda.
Ağladan mərd olar,
güldürən namərd,
Yanılsan, qəlbini
bürüyəcək dərd.

Namərdin sifəti
 min rəngə çalar,
 Mərdin sifətindən
 sanki qan damar.
 Bir kəs yerişinə
 kəsilsə güdək,
 Buraxma yaxına,
 əlini tez çək.
 Namərdə versən də
 min ətək çörək,
 Vurar kürəyinə
 qəfildən kötək.
 Gərək sinən ola
 sirlər yığını,
 Tanrı yağdırar qar
 seçib dağını,
 Danışma seçməmiş
 qara, ağını,
 Çağırma ilqara
 əsla yağını.
 Çoxdur millətimin
 zərb məsəlləri,
 Yetib bizə aşıraraq,
 əsləri, illəri.
 Yaxşı seç sən, namərd,
 mərd nəsiləri,
 Açsın ömrün
 çiçəkləri, gülləri.

HAQQA BİR NAMƏ

Qəlbimdə ölü düşüb,
 Arzularım küsüşüb,
 Sönməz ömür bağından,
 tək bircə yarpağından,
 Düşən bir damcı zəhər
 Gətiribdi qəm-qəhər,
 İçimdə ağlayıram,
 Yasını saxlayıram,
 Tabuta da qoymuşam,
 Qırxınacan saymışam.
 Özümlə öyünsəm də,
 Qəlb kimi döyünsəm də,
 Qaldım aciz necə də
 Ölülərin əlində...
 Yaşımın bu dəmində!
 Təcrübəsiz adam tək
 Başıma gəlib kələk.
 Kim öldürdü, kim atdı
 Onu soyuq qəlbimə?...
 Həm çəkisi, həm adı
 Olubdu yük qəlbimə!
 Deyirlər soyuq olur –
 Bədəni soyuq olur,
 Düşündükcə bir anlıq,
 Qəlbimə soyuq dolur!
 Titrətmə tutur məni,
 Hər xəyala dalanda.
 Düşüncəm qovur məni,

Hər küçədə, dalanda.
 Mən bəyanımı eyləyim?...
 Yoxsa yenə gizləyim?..
 Harda olsam gəzir o,
 Gözlərimin önündə!
 Harda olsam gəzir o,
 Qəlbimin hər küncündə!
 Daha tükənib səbr,
 Qazdım onlara qəbir!
 Qəlbimin özündəcə,
 Gərəksiz küncündəcə,
 Dəfn eylədim hamsını,
 Ki, bitsin işin sonu!
 Ürək insan üçündü,
 Gərək insan üçündü!
 Tək qəbirlə bitmir iş,
 İnsan necə ölmüş
 Diri ikən həyatda,
 Ölü tək qalıb yadda?...
 Ağrı-acısı gerçək,
 Özü isə ölümək!
 Bu həyatın dəhşəti,
 İnsanın məşəqqəti,
 Ömrün acı töhməti!

Doğulmasan daha ey,
 Eşit, ey insan, ehe...y!
 Sən gəlmisən həyata,
 Hopmağa yaddaş-yada!
 Gəlməmişən sağ ikən
 Qəlblərdəcə öləsən.

Bir qəlb daşıyan insan
 Min qəlbə yaşamasan,
 Demək doğulmamısan
 Anadan olmamısan!
 Sən xəyalsən, gerçək yox,
 Sən ödəksən, örnək yox!
 Dahilərdir yaşayan
 Milyonların qəlbində!
 Dahilərdir daşıyan
 Milyonların qəmin də!
 Dahilərdir yaşayan,
 Tarixin daş qəlbində!
 Tanrı verdiyi əmrə
 Müntəzirəm, müntəzir –
 Tapşırıbdı bir kərə,
 Qələm hey yazır, yazır!
 Bir xəzinə sözlə mən,
 Bir bəmbəyaz izlə mən,
 Yeriyrəm inamla,
 Qətiyyətlə, ilhamla.
 Düşüncəm axar qalıb,
 Gözlərim baxar qalıb,
 Yorulmuram, bezmirəm,
 Mən nələrə dözmürəm?!
 Əzabım hamıdan çox,
 Rahatlığım əsla yox!
 Mən əzaba qənimkən,
 Əzab itmir içimdən.
 İnsanlıq aləmindən,

Kədərindən qəmindən,
Sevgili-həmdəmindən,
Hər sevincli dəmindən,
Hər kədərli dəmindən
Heç yan ötə bilmədim,
Ötdü vədə, bilmədim,
Ötdü vədə, bilmədim!..

Bir də gördüm ahıllıq
Düşüb – ellik, mahallıq,
Ötüb gedib cavanlıq,
Ötüb gedib sultanlıq!
Ürəyimdə kədərdən
Saçlarıma düşüb dən!
Yazarların taleyi,
Şən nəğməsi, gileyi,
Özü də bir ağrıdır,
Həyat necə ağrıdır!
Səma da öz yerində,
Torpaq da öz yerində,
Dünyacan yeniliklər,
Dünyacan əyriliklər!
Yeniliyi mən etdim,
İnsanlığımdan etdim!
Əyriliklər haradan
Düşdü görün içimə?..
Dünyada ağ-qaradan,
Etdiyim hər biçimə,

Kim qatdı əyriliyi?..
Etdiyim hər seçimə
Kim qatdı əyriliyi?..
Axı düz olmaq üçün,
Gəlmişəm bu dünyaya!
Axı b durulmaq üçün,
Gəlmişəm bu dünyaya!
Əzab mənəmi qalıb,
Təzad mənəmi qalıb? –
Soruşuram özümdən.
Axı düzgün yaşadım,
Ömrümün hər anını.
İstəmədim boşaldım
Ürəyimdən ağrını.
Körpə uşaqları da
Qardaşlığa çağırdım.
Hətta daşnakları da
insanlığa çağırdım!..
Mən özüm insan ikən,
İnsana qoydum qiymət.
Mən özüm insan ikən,
İnsanı sandım zinət!
Axı insan oğluyam,
İnsandan doğulmuşam!
Bəşəri zinət kimi
Sən yaratdın insanı!
Bir varlıq, sərvət kimi
Sən doldurdun dünyanı!
İlahilik, dahilik,
Qaniçənlik, vəhşilik,

Axı sığmaz bir yerə!
 Heç qoyarmı göyərə,
 Ulaq, qarpız-yemişi?
 Ulaqdan da betərdir
 İnsanın görməmiş,İ
 Dünyamızda yetərdir
 İnsanların şər işi.
 İlahi, sən özün bük,
 Naqisləri kəfənə.
 Dünyamızı özün tik
 İnsanlığın nəfinə!
 Bu kəfənsiz ölümlər
 Qoy silinsin qəlbimdən,
 Bu gor qazan külünlər,
 Qoy yox olsun elimdən.
 İnsanam, insanlığa
 Etmə düşmən qəlbimi,
 Yardım et bir anlığa,
 Silim qəlbədən dərdimi.
 Naqislərin sözündən
 Xilas edim Yurdumu,
 Düşmənlərin izindən
 Xilas edim Yurdumu.
 Önümdə var öndərim,
 Atatürküm – Heydərim!
 Tək çatmayan birliyim,
 Xoşbəxtliyim, dirliyim.
 Müasir ölümlərdən,
 Mürdəşir – kölələrdən,
 Xilas üçün xalqımı
 Cəm etmişəm aqlımı.

Qələmdən bərk tutmuşam,
 Hər şeyi unutmuşam,
 Çünki aqlım kəsəndən,
 Bu yolda bulunmuşam,
 Çünki aqlım kəsəndən,
 Bu yolda vuruşmuşam.
 Kürəyimdə dözümlə-təb,
 Ürəyimdə ilham-təb,
 Qəlbimdə böyük kitab,
 Önümdə böyük mətləb.
 Mən həyatdan köçüncə,
 Qəbr evimə çatınca,
 Qəlb evimi boşaltmaq,
 Tariximdə yaşatmaq
 İstəyində bulundum,
 Nə bezdim, nə yoruldum.
 Keçməyəm də canımdan,
 Keçdim zaman, anımdan.
 Günləri qabaqladım,
 Düşmənləri haqladım.
 Yaşadım düşüncəmdə,
 Bu seçdiyim aləmdə
 Bu adla qalacağam
 Yaşasam da, ölsəm də.
 Sərtqayayam – Sərtqaya,
 Səmtim Günəşə, Aya!
 Gəldim «Sönməz Günəş»lə
 Səs salmağa Dünyaya!

HƏYAT VƏ ÖLÜM

Bir insantək saf doğuldum,
İnsanlara gərək oldum.
Arzu oldum, dilək oldum,
Dəcəllikdə də tək oldum.
Böyüdüm mən zaman-zaman,
Gənc yaşına yetər oldum.
Həyatımı elə qurdum,
Düz olsam da, oğru oldum.
Taleyimə düşdü zindan,
Qazamata düşər oldum.
Oğruluqda doğruluğu
Görənlərə, duyanlara,
Ədaləti yayanlara
Verilibdi ad da — «Oğru».
Bu həyat da, o həyatda,
Doğruluqla qalıb yadda.
Doğru, doğru oğruları,
Doğru, doğru doğruları,
Yola salıb özlüyündə,
Özü qalıb düzlüyündə.
Kimliyinin fərqi olmaz,
Düz yaşayan, düzdə qalmaz.
Şir-aslanlar, aslan kimi,
Canavar da olan kimi.
Tülkü kimi qalan kimdi?
Boşalan kim, dolan kimdi?

Zəlzələlər, tufanlardan,
Xəstəliklər, qəzalardan
Zaman-zaman ölən kimdi?
Onu yola salan kimdi?
Boşalan kim, dolan kimdi?
İnsan, hər an ölüb, olub,
Günəş də batıb, doğulub,
Ay da açılıb, tutulub,
Yerdə yarılib, yumulub,
Çaylar da daşıb, durulub,
İldırım da çaxıb, durub,
Dağ da yaranıb, uçulub.
Təkcə Dünya şahid olub,
Özü hər an sabit qalıb.
Olan olub, keçən keçib,
İnsanlardan tarix qalıb.
İnsanlardan adlar qalıb,
Dahilik, yadigar qalıb.
Adlar var, düşübdü dilə,
Dahiləşib belə-belə.
Götür tarixi vərəqlə,
Oxu hecayla, hərflə,
Yazılıb qızıl hərflə
Tarixlərdə yaşayan da.
İnsanların özü olub.
Tarixləri daşıyan da,
İnsanların özü olub.
Belə keçib tariximiz,
Bilməliyik hər birimiz.
Hər bir kəsin dünyası var,

Özünə bab ziyası var,
Ziyasız da ziyalı var.
Dünya sənin gözündədi,
Dünya mənim gözümdədi.
Mənim dünyam, özümdədi,
Sənin dünyan özündədi.
Dəyişməyəm neçə sağam,
Öz dünyamla olacağam.
Kitab yazıb öz dünyamdan,
Dünyayla bir olacağam.
Dahiləşib dünyam kimi,
Yaddaşlarda qalacağam.
Yaranandan dönməz oldum,
Mən dönməz də olacağam.
Həyatım bir əzrayiltək,
Əzrayıl da olacaqdır.
Ölümüm də nəhs gözlərdə
Əzrayiltək qalacaqdır,
Çünki ölüm kəcavəmi,
Xalq çiyinə alacaqdır!..

YUXUM

Çox məsum bir gecə idi,
Yanar qəlbim incə idi,
Sözlər özü sətirlərə,
Arzular qəlbimcə idi.
Vallah, bilməm necə idi,
Sətirlər bəndlərə idi,
Hər sözünün özü sadə,
Məntiqi qəlbimcə idi.
O mənalı sətirlərdən,
Qəlbimdəki əkilərdən,
Zaman qızıl, - deyə-deyə,
Nahaqları söyə-söyə...
Əllərini tətiklərə,
Sıxıb qalxan gədiklərə,
Səf sözlərdən əsgərlərə
Edib diqqət neçə kərə...
Qatıb axşamı səhərə,
Sərin mehli küləklərə,
Öz xalqına gərəklərə,
Böyüklərə, kiçiklərə.
Şəkk-şübhəsiz olanlara,
Olub yadda qalanlara,
Tələlərə dolanlara,
Xeyallarda qalanlara.
Özü tale olanlara,
Xalqa sadıq qalanlara,
Saz-söz qədri bilənlərə,
Danışanda gülənlərə.

Yaza-yaza məsum sözlər,
Sətirlərə məhkum sözlər,
Söylədikcə söylədiyim,
İzləriylə izlədiyim.
Qələbələr gözlədiyim,
Şərəfinə söz dediyim,
Uzaq görən göz dediyim,
Arzularda gözlədiyim.
Xətainin davamçısı,
Öz xalqının yardımçısı,
Arzuların qol-qanadı,
Şərəflə çəkilən adı –
Sönməz Günəş →
Şah qəhrəman!
Əməlləri yadda qalan,
Haqq yolunda taraz olan.
Bir insanın taleyindən,
Hər günündən, hər ayından,
Keçib səhrlər sarayından,
Nərəsindən, harayından.
Qoca türkün gərəyindən,
Xalq yolunda əməyindən,
Sülh yolunda əməyindən,
Tutub polad biləyindən.
Sətirlərdə gəzə-gəzə,
Qalxıb dağa, enib düzə,
Məlhəm edib, sözü-sözə,
Gecəni qatdım gündüzə.
Şairliyim çıxdı üzə!

EPİLOQ

Sönməzdir qəlbimdə
hünər, qətiyyət.
Sədaqətdən doğub
bu nəcib niyyət.
Heydər ömründəki
hünər, qətiyyət
Özü bəxş edibdi
mənə şeiriyyət –
Mənimlə doğulmuş,
qəlbimə dolmuş,
Hikmətli sözlərin
hikmətində mən
Nə hədədən qorxdum,
nə də ölümdən!
Nə də ki, yazmadım
gədə-güdədən...
Bu Tanrı payıymış –
ışıqlı yolmuş,
İzini qəlbimin
özündən salmış.
Bir sadə şairəm –
ürəyim dolu,
Onun işığında
seçdim bu yolu.
Mən xoşlamaz oldum
sözə sığalı,

Tanrı verməsəydi
Heydərək oğlu,
Bu xalqın bitmişdi
çoxdan nağılı.
Həsənli-Hüseynli
dünyanı gördüm,
Hər başda dolaşan
xülyanı gördüm.
Nizami irsindən
ziyanı dərdim,
Heydər cığırına
sözbəsöz sərdim,
Yoxsa bu dünyadan
nakam köçərdim!
Şeiriyət ağıldan,
zəkadan doğub,
Sözlər özü mənim
qəlbimə yağıb.
Kimlərsə sözləri
arxadan boğub,
Sahibsiz sözləri hey
yığıb, yığıb,
Özün şair bilib
meydana çıxıb...
Mənim sədaqətim
öz andımdadı,
Taleyim də öndə,
ağ alımdadı.
Şeiriyət ruhumda
və canımdadı,
Heydər amalları
amalımdadı.

Sevgisi ürəkdə
və qanımdadı,
Xalqıma onuntək
kimsə yanmadı.
Ona həsr edirəm
şeiriyətimi,
Çünki o qoruyur,
Xalq – millətini!
Bu xalq sevgisidir
Heydər şəxsində,
Sonsuz şeiriyətin
hər şəxəsində.
Yetişməyə yazmam
söz vədəsində!
Mənə şeiriyətin
zəifdir, - demə,
Mənə “Qəhrəmanın
güclüdür!” – söylə.
Mən hələ borcluyam
şeiriyətimə!
Heydər şəxsiyyətdir,
qəlbi – xəzinə.
Yaxşı söz deməkçün
onun şənində,
Daha çox borcluyam
Şeiriyətimə.
Qəlbim ümman ikən
şeir aləmində,
Ümmanlardan ötə
qəhrəman seçdim!
Tanrının verdiyi
şeiriyətimdə,

Sözlər özü bitdi,
 mən ancaq dərdim.
 İçib Heydər bulağından,
 Ömrünün hər varağından,
 Qəlb evimə köçürdüyüm,
 İllər ilə becərdiyim,
 Qəlbimin söz bağçasından,
 Hər yetişmiş boxcasından,
 Seçə-seçə
 sözü sözdən,
 Həm gecədən,
 həm gündüzdən,
 Borc alaraq anları mən
 Sözü-sözlə yoğurmuşam.
 Sətirlərə doğurmuşam
 Örnək dolu bu əsəri,
 Bir örnək kimi yazmışam,
 Bir gərək kimi yazmışam,
 Bir dərslik kimi yazmışam.
 Çıxmaq üçün borclarımdan,
 Həm gecənin, həm gündüzün
 Çaxmaq üçün hər küncündən,
 İldırımtək, yer üzünün!
 Hər əyrisi, hər düzünün
 Diqqətini çəkmək üçün,
 Hər dağının, hər düzünün
 Özündəcə
 əkmək üçün,
 İlk toxumu
 ürəklərə səpmək üçün,
 Nəsillərə
 sağlam bir söz demək üçün,

Yaza-yaza
 yorulmadım, təbim artdı.
 Ürəyimə düşən hər söz
 özü yeni söz yaratdı!
 Seçib sözün məlhəmindən,
 Sönməz Heydər ilhamından,
 Yaza-yaza çıxdım düzə.
 Hər gecəyə, hər gündüzə
 Öz borcumu verə-verə.
 Cöz mülkümdən misqal ilə
 Söz daşdım, yorulmadım,
 Söz danışdım, yorulmadım.
 Nə sınımadım, qırılmadım,
 Zindənda da yorulmadım.
 İnadımdan döənən döyəm,
 Yazmağımdan doyan döyəm.
 Gəldim Xalqa – oyan, –deyəm,
 Oyanmışam, mən öndəyəm!
 Öndərim var! Heydər kimi.
 Hər açılan səhər kimi,
 Sabahım var Heydər kimi!
 O çaldığı zəfər kimi,
 Zəfərim var – Zəfər kimi!
 Xoşbəxt ollam şair kimi,
 Bitirsəm şah əsərimi!!...
 Bitirsəm şah əsərimi!

RƏYLƏR

MÜQƏDDƏS SEVGİ

Azərbaycan Respublikasının ümummilli lideri, dünya şöhrətli dövlət rəhbəri, böyük qurucu, böyük yaradıcı, nadir natiq, nadir hafizə sahibi, dövlət və layihələşdirmə təfəkkürü ilə, respublikada dövlətçilik, idarəçilik fəaliyyəti ilə Azərbaycan tarixində görkəmli rəhbərlərdən və simalardan kəskin şəkildə fərqlənən Heydər Əliyevin şəxsiyyəti ətrafında yaranan «Heydər Əliyev» mövzusunun ədəbi hərəkatı çəvrilməsi, gündən-günə daha böyük vüsət alması respublikanın ziyalı təbəqəsinin bütün nümayəndələri kimi, mənə də çox sevindirir.

Öz liderini sevən, onu böyük məhəbbətlə, ürəkdən gələn böyük çağırışla tərənnüm etmək məqsədilə sənət əsərini ona həsr edən şairlər, yazıçılar, uca tribunalardan sevimli rəhbərinə səmimi ürək sözlərini bəyan edən alimlər, mədəni, ictimai-siyasi xadimlər «Heydər Əliyev» mövzusunda yaranan, yazılan, səslənən əsərləri get-gedə genişləndirirlər.

Heçdə təsadüfi deyil ki, bu hərəkat 40 ildən çox özünün ömrünü böyük fədakarlıqla Azərbaycan xalqının və Azərbaycan Respublikasının mədəniyyətinin, iqtisadiyyatının, kənd təsərrüfatının, elm, ədəbiyyat və incəsənətinin inkişafına, tərəqqisinə həsr edən Heydər Əliyevin gərgin dövlətçilik, idarəçilik, quruculuq, yaradıcılıq fəaliyyətinin məntiqi nəticəsidir. Öz mənalı həyatını xalq yolunda fəda edən rəhbəri, ağsaqqalı, prezidenti xalq sevir, onun bütün çağırışlarına səs vermişdir.

Bir-neçə tarixi mərhələdə baş verən və tarixən formalaşan, xalqın mənəvi dayağına çəvrilən bu proses xalqı təmsil edən yaradıcı qüvvələrin müraciət etdiyi «Heydər Əliyev»

mövzusunun artıq ədəbi-mədəni hərəkata çəvrilməsini zəruriləşdirmişdir.

Azərbaycan xalqının həyatında bu ədəbi-mədəni hərəkat öz yeniliyi, həm də kütləvililiyi ilə ədəbiyyat və sənət dünyamızda böyük maraq doğurmaqdadır.

Bir çox sənət, qələm dostlarım kimi, bu hərəkatın öncülərindən olan qələm və sənət dostum Eldar Əliyev də qələmə aldığı "Sönməz Günəş" poemasıyla bu elm, sənət, ədəbiyyat hərəkatına böyük cəsarət, poetik şahamətlə qoşulduğu üçün öz xalqına, rəhbərinə, respublikasına sevgi ilə yögrulmuş poetik arzu və ümidlərilə, özünəməxsus səmimi şeir, poetik təfəkkürü ilə, qüdrətli istedadı ilə bu hərəkatın oxucu auditoriyasını sevindirmişdir.

«Heydər Əliyev» mövzusunda yazdığı iri həcmli "Sönməz Günəş" poeması ilə xalq vətənpərvərliyinin üfqlərinin, geniş və tükənməz yaradıcılıq patetikası ilə çırpınan bir ürəyin Böyük rəhbərə böyük məhəbbətinin geniş imkanlarını sübut etməkdə davam edən Eldar Əliyevin (Sərtqaya) poemanın üçüncü hissəsini oxucu auditoriyasına təqdim etməsi bunun bariz nümunəsidir. Şair əsər boyu yeri gəldikcə, dünyəvi, bəşəri mövzuda yazdığı şeirlərini də oxucuya təqdim edir. Bu kimi lirik ricətlərilə o, dünyanın global məsələlərinə də müdaxilə etmək və oradan nikbin nəticələr çıxarmaqla, poemanın ümumi süjet xəttinə orijinallıq gətirmişdir. Bu, Eldar Əliyev yaradıcılığının yüksək xüsusiyyəti olmaqla, «Sönməz Günəş» poemasının hər üç hissəsində poetik əksini tapmışdır.

Poetik axtarışlarla, poetik deyimlərlə müxtəlif şeir ölçülərində yazılan poema şair ürəyinin çırpıntıları, xalq məhəbbətinin təntənəsinin tərənnümü, xalqın bugünkü problemlərinə göstərdiyi poetik münasibətlərlə bir sıra gözəl xüsusiyyətlərlə

yətlər kəsb etmişdir və edəcəkdir!

Eldar Əliyevlə görüşlərimiz, apardığımız söhbətlər, onun özünün bu mövzuya münasibətindəki prinsipliliyi mənə imkan verir deyim ki, Eldar istəyinə nail olmaqla bərabər, bir sıra nəhəng əsərlərin müəllifi kimi şöhrət qazanacaqdır! Bu yolda mən Eldar Əliyevə uğurlar arzulayıram!

Söhrab Tahir,
xalq şairi

ARZULAR QOYNUNDA LEYSAN SƏTİRLƏR

Ziyalı ailədə, zəngin folklor qaynağı olan Ağbaba diyarında böyümüş, el aşığına nağıl və dastanlarını dinləmiş Eldar Əliyevə atası Paşa müəllim, mən deyərdim ki, çox böyük romantik mənbə olmuşdur. Bunu mən Paşa müəllimlə görüşümdə olan söhbətlərimiz zamanı yəqin etdim. Ömrünün 48 ilini Azərbaycan dili və ədəbiyyatı müəllimi kimi yeni nəslin tərbiyəsinə həsr etmiş 84 yaşlı Paşa müəllim öz şair təbiəti ilə bu gün də Eldarın ən böyük mənəvi dayaqdır.

«Sönməz Günəş» poemasının I hissəsinə yazdığı müqəddimədə Yazıçılar Birliyinin üzvü, yazıçı, publisist, dissertasiyasını Azərbaycanın xalq şairi Rəsul Rzanın yaradıcılığı mövzusunda işləmiş filologiya elmləri doktoru, professor Bağır Bağirov ətraflı və yerində şərh vermişdir.

Əsərin ikinci hissəsinə müqəddimə yazan Azərbaycanın xalq şairi Söhrab Tahir də Eldarın yüksək yaradıcılıq qabiliyyəti və yaratdığı böyük əsər haqda öz geniş şərhini vermişdir. Eyni zamanda, mən özüm də əsərin şirin dili, oxunaqlılığı, dəyərliliyi haqda əsərin II hissəsində öz rəyimi yazmışam. Ancaq Eldarla uzun zamankı tanışlığımızın bu son iki iliindəki müntəzəm münasibətlərimdəki kəşflərimdən danışmasam, yazmasam olmaz. Çünki mən bu sənət aləmində baş ağartmışam və mənim bu şərhlərim Eldarın

Eldar Əliyev (Sərtqaya)

oxucularına da, şeir-söz vurğunlarına, sənətə yeni qədəm qoyan gənc nəsilə də sox şey deyəcəkdir.

Xalqın tanıdığı, sevdiyi və bütün dünyada tanınan şəxsiyyət haqqında mənzum əsər-dastan yazmaq, əlbəttə, asan iş deyildir, bunu digər şərhcilər kimi, tanınmış dilçi, filologiya elmləri doktoru, professor Yusif Seyidov da əsərə verdiyi rəydə şərh edibdir. Ancaq mən Eldarla son iki ildəki dostluğumuz zamanı onu kəşfimdən sonra bu qənaətə gəldim ki, bu çətinlik Eldar üçün deyil! Hər yeni görüşümüzə yeni fikirlə, yeni şerilə gələn, hər yeni söhbətdən, hər yeni sözdən yayınmadan yaradıcılıq nəticələri əldə edən Eldar haqqında başqa qənaətə gəlmək mümkünsüzdür. Yüksək fitri istedadı və fenomen yaddaşı Eldarı zəngin söz ehtiyatının sahibinə çevirmişdir. Ona görə ki, bu söz ehtiyatı onu özünə inama çağırmış və çağırmaqdadır. Onun xalqın maraqları ilə üst-üstə düşən «Heydər Əliyev» mövzusunda yazıb-yaratmaq arzu və istəyi saf mənəviyyətdən qaynaqlandığı, təmənnəsiz olduğu üçün güclüdür, təqdirəlayiqdir! Eldar özünə inana-inana çox böyük təzyiqlərlə haqsızlıqlarla üz-üzə qalsa da, öz arzularından bir an belə kənar yaşamamış, uzun illərlə qəlbində gəzdirə bildiyi «leysan» sətirlərini ağ vərəqlərə, oradan da «Sönməz Günəş» poemasının fəsillərinə böyük məharətlə köçürmüşdür və köçürəcəkdir!

Bu işin öhdəsindən gəlmək üçün müəllifin həvəsi, səbri, istedadı imkan verir deyim ki, Eldar Əliyev öz prinsipiallığı, yenilməzliyi, qətiyyəti ilə şərəfli və məsuliyyətli işini ürəklə davam etdirəcək! Bu yolda

istedadlı DOSTum, humanist və vətənpərvər Eldar Əliyevə bir daha ürəkdən minnətdarlığımı bildirir, uğurlar arzu edirəm.

Onu da qeyd etmək istəyirəm ki, məsuliyyətli və böyük zəhmət tələb edən işin öhdəsindən gələn Eldar Vətən-Torpaq sevgili kiçik və iri həcmli şeirləri, müxtəlif sənət adamlarına, qələm dostlarına ithaf etdiyi mənzum poemalarını da, redaktoru olduğum «Ağbabada izim qaldı» adlı kitabını da çapa vermişdir. Bu, Eldar Əliyev (Sərtqaya) yaradıcılığının başlanğıcı olmadığı kimi, inanıram ki, sonu da olmayacaqdır!

İlyas Tapdıq,
AYB üzvü, şair

İ. Tapdıq

XOŞ MƏRAMIN XOŞBƏXT MƏNZİLİNDƏ

Azərbaycan xalqının böyük oğlu, dövrümüzün dahisi, həqiqi ümumxalq məhəbbəti qazanmış Heydər Əliyev haqqında çox kitablar oxumuşam və dahi şəxsiyyət haqqında yeni kitabların yazılmasının daha böyük vüsət almasının şahidiyəm. Hamı ona öz məhəbbətini izhar etməyə çalışır, ürəyindən gələnləri demək istəyir. Şair şeiri ilə, nasir hekayə və povesti ilə, alim və jurnalist öz elmi və publisistikası ilə qəlbini açır.

Heydər Əliyevin ictimai-siyasi fəaliyyəti, dövlətçilik strategiyası, daxili və xarici siyasətinin məzmunu və əhatəsi o qədər genişdir ki, onu kitablara sığdıрмаq üçün illərlə tədqiqatlar, gərgin yaradıcı əmək lazımdır. Heydər Əliyevin elmimiz, ədəbiyyatımız, mədəniyyətimiz sahəsindəki əməyi də ölçüyə gəlmir. Onun ayrı-ayrı yaradıcılıq sahələrində fəaliyyəti haqqında çox qiymətli ədəbi-bədii, publisistik əsərlər yazılıb və belə əsərlər yazılmağında davam edir.

Heydər Əliyev dahi siyasət adamı olmaqla bərabər, əlçatmaz bir şəxsiyyətdir.

Bir dövlət xadimi, bir siyasətçi, respublikamızın rəhbəri kimi ölkənin və dünyanın siyasət aləmində həlledici rol oynamış, dünya siyasətinə istiqamət vermişdir. Böyük beynəlxalq tiribunallardan onu dinləmiş, ona qulaq asır, onun obyektiv, məntiqli, təsiredici nitqlərindən təsirlənmişlər.

Heydər Əliyev şəxsiyyəti uzun illərin kollektiv araşdırması üçün ilham mənbəyidir və olacaqdır!

Haqqında qısa rəy yazdığım bu kitabın müəllifi Eldar Əliyev də bu mənbədən mayalanmış və qəlbinin səsi ilə «Sönməz Günəş» poemasını yazmışdır. Poemanın birinci və ikinci hissələri çap olunmuşdur. Oxucuların mütaliəsinə təqdim olunan bu hissə üçüncü hissə adlanmaqla, ikincinin davamıdır.

Müəllif poemanın bu hissəsi ilə də məni valeh elədi. Mən əvvəlki rəyimdə də qeyd etdiyim kimi, arabir ədəbi tənqidlə, ədəbiyyatşünaslıq problemləri ilə məşğul olsam da, yazdıklarım həvəskar səviyyəsindən yuxarı qalxmır. Aydın məsələdir ki, belə əsərlərin bədii dəyəri haqqında da mötəbər söz demək çətinidir. Eldar Əliyevin «Sönməz Günəş» poemasına gəldikdə isə yüksək həvəs, istək və ürəkdən gələn sonsuz səmimiyyətlə yazılmış, onun sözlərində dövrümüzə, xalqımıza, azad ölkəmizə açıq-aydın vətəndaş münasibəti bu çətinliyi tamamilə aradan qaldırır. Müasir gəncliyin belə əhval-ruhiyyədə olması olduqca əhəmiyyətlidir. Onu da qeyd etməyi lazım bilirəm ki, Eldar Əliyev mövzunun məsuliyyətini də başa düşür və çox çətin, lakin şərəfli bir mövzuda əsər yazır.

Layiqli arzularla yaşayıb-yaradan Eldar Əliyev arzularının ifadəsi olan, monumental «Sönməz Günəş» poeması ilə özünün də sönməz ilham sahibi olduğunu nümayiş etdirmiş, sübuta yetirmişdir.

Bu yolda Eldar Əliyevə uğurlar arzu edirəm və oxucularını əmin edirəm ki, onun yaradıcılıq potensialı bizə poemanın növbəti hissələrini də oxumaq imkanı verəcəkdir.

Yusif Seyidov,

*filologiya elmləri doktoru,
professor*

J. Cevinger

SAĞLAM ÜRƏYİN SEVGİ DOLU DÖYÜNTÜLƏRİ...

Eldar Paşa oğlunun «Sönməz Günəş» poemasının III hissəsini oxuduqca onda yüksək yaradıcılıq üslubunun böyük qüdrətini gördüm.

Poemanın bitkin əhvalatlar silsiləsini xatırladan fəsilləri və Sönməz Günəş - Heydər Əliyev dühasının müxtəlif istiqamətlərdən yüksək yaradıcılıq qabiliyyəti ilə işıqlandırılması Eldar Əliyev yaradıcılığının bənzərsiz xüsusiyyəti olaraq, onun Heydər Əliyev şəxsiyyətinə və irsinə olan təmənnaş, qədərsiz məhəbbətinin məntiqi məhsuludur.

I və II hissələrdə olduğu kimi, poemada bəzən bircə misra, bircə beyt, bəzən də bircə bənd oxucu gözləri qarşısında tam mənərə canlandırır. Bir necə nümunəyə diqqət edək:

Ağıl üçün möhtac deyil yaşa baş!

*

*Özgə nəfəsində isinən döyəm,
Bugünkü tarixəm – mən gələcəyəm.
Dünya dəyişsə də öz libasını,
Mənsə öz sözümü söyləyəcəyəm!*

*

*Xalqımın ümidi ancaq onadır,
Dünya bir yanadır, o, bir yanadır!*

*

Bu misralar sağlam şair ürəyinin Xalq və Vətən yolunda sevgi dolu döyüntüləridir. Və həmin misralar şair-vətəndaşın qəlbinin dərinliyindən gəlir, ürəkdən su içir.

Mən deyərdim ki, Eldar Əliyev bu monumental əsəri ilə Heydər Əliyev şəxsiyyətinin və irsinin monumental abidəsinə yaradır, poetik rəsmi çəkir!

Daha böyük uğurlar qazanacağı qələminin gücündən aydın olan şair Eldar Əliyevə mən də uğurlar arzulayıram və əmin olduğumu bildirirəm!

Bağır Bağırov,
filologiya elmləri doktoru, professor.

ONUN İSTEDADINA BƏLƏDƏM

Bəri başdan etiraf edim ki, mən nə ədəbiyyatşünas, nə yazıçı, nə də şair deyiləm. Mən aqrar təhsil və aqrar elm mütəxəsisiyəm. Lakin uzun muddət ünsiyyətdə olduğum, yaxından müşahidə etdiyim Eldar Əliyevi həmişə fəal həyat mövqeyində dayanan, regionda ictimai-siyasi və təşkilati tədbirlərdə öndə gedən ziyalı kimi tanıyıram.

Eyni zamanda Eldar Əliyevin şeirlərini, şeirlər toplusu kitabını və «Sönməz Günəş» poemasını diqqətlə oxumuşam və istedadına bələdəm.

Müəllifin «Həyat kitabımdan sətirlər» əsərində doğma vətənə, müqəddəs yurd yerlərinə məhəbbət və ümummilli liderimiz Heydər Əliyevə sonsuz inam və sədaqət hissi qarışıq formada verilmişdir. Eldar Əliyevin «Sönməz Günəş» poemasında ictimai-siyasi və dövlət xadimi, fenomen şəxsiyyət olan Heydər Əliyevə sonsuz məhəbbət hissələrinin onda hələ gənclikdən baş qaldırıldığı görünür. Eldar Əliyevin poemasının qəhrəmanı yalnız bir şəxsin təfəkküründə yox, ümummilli qəhrəman kimi — xalqın arzusu, inamı, güvənc yeri kimi təsvir olunur ki, bu da «Xalq — Heydər, Heydər — Xalq» şüarını poetik tamamlayır.

Poemanı oxuduqca aydın olur ki, Eldar Əliyev hələ tələbəlik illərindən başlayaraq bu günə kimi ölkə rəhbərinin əsl mənada vurğunu olub, onun fəaliyyətini izləyib, göstərişlərinin həyata keçirilməsində iştirakçı olub və fəal təbliğatçı mövqeyində durubdur.

Ümumiyyətlə, poemanın geniş oxucu kütləsinin stolüstü kitabı olacağına şübhə etmirəm və müəllifə öz yaradıcılıq fəaliyyətində uğurlar diləyirəm.

M.İ. Cəfərov,
Azərbaycan Ziyalları Cəmiyyətinin
keçmiş prezidenti, akademik

MÜƏLLİFİN ÖMÜRLÜYUNDƏN

Eliyev Eldar (Sərtqaya) Paşa oğlu 02 iyul 1956-cı ildə Qərbi Azərbaycanın (indiki Ermənistan) Amasiya rayonunun Sultanabad kəndində müəllim ailəsində anadan olmuşdur. 1973-cü ildə Amasiya rayonu Təpəkənd kənd orta məktəbini, 1979-cu ildə Azərbaycan Politexnik İnstitutunun (indiki Texniki Universitet) “Elektro-texnika” fakültəsini bitirmişdir.

1979-cu ilin 12 noyabrından Azərbaycan Respublikası Rabitə Nazirliyinin təyinatı ilə Daşkəsən rayonu 6 nömrəli Xətti-Texniki Sahədə mühəndis kimi fəaliyyətə başlamış, sonralar həmin sahənin rəisi, Gəncə şəhər 2 nömrəli İstismar-Texniki Rabitə Qovşağında böyük mühəndis, Gəncə Rabitə İstehsalat Birliyində “Elektrik Rabitəsi” və “Poçt Rabitəsi” şöbələrinin rəisi, Ханлар район Rabitə Qovşağının rəisi, Samux rayon Rabitə Qovşağının rəisi, Samux Rayon Poçtamtının rəisi kimi vəzifələrdə çalışmışdır.

2001-ci ildə “Həyat kitabımdan sətirlər”, 2002 – 2003-cü ildə beş hissədən ibarət “Sönməz Gülməş” poe-

mas (beş cildliyi) və “Ağbabada izim qaldı” şeir kitabları capdan çıxmışdır. Hazırda Gəncə şəhərində yaşayır.

Dünya Azərbaycanlıları Mədəniyyət Mərkəzinin Gəncə şəhəri üzrə təmsilçisidir.

“Yunan-Roma” güləşi üzrə idman ustasıdır. Ailəlidir, üç övladı var.

Mündəricat

Proloq	3
Ziyahılar açdığı cığırla get	6
Oxucumla söhbət	8
Qəlbimin işığı sönmür ki, sönmür	11
Söz haqqında	13
Söz kişilik, söz namusdu, qeyrətdi	17
Mübarəkdir 10 yaşın	35
Söz möcüzə, söz yüyənsiz bir atdı	37
Söz incidi, söz dürdü – qiyamətdi, qədirdi	40
Qanadım söz, qolum söz	44
Bir eralıq sözüm var	48
Qəhrəmanlıq salnaməni özün yaz	49
Sözlə qalib tarixlərdə izimiz	54
İnsan da ilahiləşir, ancaq dahi olanda	56
Söz dəryadır olmaz onu bağlamaq	58
Əsrlərin dağı məni çağırır	62
Tarix qoydu nəsilərə – yazılı	67
Ümid çırağı	69
Vəsf edəcəyəm	72
Bəxt ulduzu	75
Söz ədalət güzgüsüdür	79
Çatmaz mənə düşmən gücü	81
Çəkir məni özünə söz	85
Altun xəzinədir – Azərbaycanda	87
Başsız məkkə də qoyammaz ağıl	95
Özümə örnək	100
Tanrı, bu milləti qaytar kəndinə	102
Məğrur dayan vətən oğlu, sənindi	105
Yanmaq istəyirəm ki, çıxsın tüstüm	110

Yardan şirin təbim var	115
İnsan, kal meyvədən yapışma, bəsdı	117
Aydan – ulduzlardan gələcək səsim	121
Yetişəcək zaman – görüşəcəyik	127
Tanrıdan imdad	133
Bəxtimə düşən tarix	139
Müqəddəs ocaq	144
Şərəfli ömür yolunun ağır anları	150
O, böyük diqqətə layiqdir	161
Heydər Əlirza oğlu Əliyevin Qars səfəri	168
Şah namə	178
Gəncədə qiyam	190
Xəyallarımın Klivlend səfərindən	194
Yetirdin tükənməz qazanca məni	199
Mənim günəş qardaşım	205
Örnək	209
Haqqa bir namə	216
Həyat və ölüm	219
Yuxum	221
Epiloq	221

RƏYLƏR

Müqəddəs sevgi	226
Arzular qoynunda leysan sətirlər	228
Xoş məramın xoşbəxt mənzilində	230
Sağlam ürəyin sevgi dolu döyüntüləri	232
Onun istədanına bələdəm	233
Müəllifin ömürlüyündən	236

**«Elm və Təhsil» nəşriyyatının direktoru:
professor Nadir MƏMMƏDLİ**

Kompüter dizayneri: Tural Əhmədov
Səhifələyici: Sədaqət Kərimova
Montajçı: Rasim Hacıyev
Operator çapçı: Elşad Hacıyev

Yığılmağa verilmiş **05.06.2010.**
Çapa imzalanmış **09.09.2010.**
Şerti çap vərəqi. **15 Sifariş № 499.**
Kağız formatı **84x108 1/16. Tiraj 500.**

Kitab «Elm və Təhsil» nəşriyyat-poliqrafiya
müəssisəsində səhifələnib çap olunmuşdur.

E-mail: elm_ve_tehsil@box.az

Tel: 497-16-32; 050-311-41-89

Ünvan: Bakı, İçərişəhər, 3-cü Maqomayev döngəsi 8/4.

Art 2010
1508

858